په قتل پښیمانه یم

لیکوال: محمد نعمان دوست

Ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

په قتل پښېمانه يم

ليکوال :

محمد نعمان دوست

(c) ketabton.com: The Digital Library

د کتاب پېژندنه

د کتاب نوم:	په قتل پښېمانه یم
لیکوال:	محمد نعمان دوست
کمپوز:	لیکوال
ډیزاین:	رحمن الله بهیر
د پښتنۍ انځورګر:	حسیب الله رایان
انلاین چاري:	مختار احمد احسان - د لراوبر ډاټ کام برېښنايي کتابتون

www.Larawbar.net

(c) ketabton.com: The Digital Library

ډالۍ

رنځور لقمان ته، چې د ځوانیمرګ ورور غمونو یې له سترګو د ماشومتوب خواږه خوبونه لوټلي دي .

دوست

(c) ketabton.com: The Digital Library

د کتاب لړليک

قران شريف
اولاد
عدل
افتتاح
جرم..
حضرت يوسف ع
اللهاکبر،اشهدان لااله الاالله
ګناه ګار
مونږ لکه سمندري حيوانات
لوحو ته اړتيا
جنت
ځومره سخت ،ځومره اسانه
نوي کالي
د اختر تحفه
ما ولې له ښکاره توبه وکړه
زما هديره
تروريستان
د نربچيان
د عمر اوسط
تېپې نجلۍ
د مور نصېحت
قاتله
په قتل پښېمانه يم
وروستۍ خبرې
د اختر کالي
يوائې
يه بچه کس کاهی
ماشومان
له ورېځې وېره

(c) ketabton.com: The Digital Library

وعظ
د خپلواکۍ جشن
مور
د بهرنيانو د راتگ يوه شپه
عجيبه مخلوق
هاوان
لقمان رنځور شو
مدافعان
شعار
مبارزه
ماشوم بې پلاره شو
کندهاری
عجيبه قضاوت
د خوسي سر
د آبادۍ وېره
چرگان
خاموش کلي
د مشر وعده
شوقي خود کشي
زمور د کور کوترې
د ماشوم کرامت
د برکتونو مياشت
خشونت
سپی
د ماشومې ژړا
د ايبټ اباد په غره کې
کسات
پښتنو سره ياد گاري عکسونه واخلئ
سپي ښښنه غوښته
مبارکي
بيټ نيکه

(c) ketabton.com: The Digital Library

پیل

(c) ketabton.com: The Digital Library

قرآن شريف

سليم په کوچنيو لاسونو د کتابونو له بکسي قران پاک راووېست، څو ځلې يې ښکل کړ او بيا يې د مېز پر سر کېښود.

مور يې پرې غږ کړ:

زويه !

ستا خو نن د قران شريف ازموينه ده،قربان يې له نامه شم، ولې دې له بکسي راووېست ؟

هغه مخ ور واړو:

مورې !ته رښتيا وايې، خو زه نور قران کريم ځان سره نه وړم.

هغې پرې سترګې راووېستې: څوانيمرګ شې ، ولې ؟

د سليم ، ستونی ډک شو ، په ژړغوني انداز يې وويل:

مورې!
مورې،ته ملاصاحب ويلي چې، د قرانکريم بايد ډېر قدر وشي، بېځايه

غورځول يې لويه ګناه ده.

ا ، بله ورځ چې ښار کې چاودنه وشوه، زما دوه ملګري په کې ټوټه – ټوټه شول، د هغوی قران شريفونه پاڼې – پاڼې په سپېرو خاورو پراته وو . سليم له کوټې ووت، مورېې لړزې ونيوله، کله يې د مېز پر سر قرانکريم ته کتل او کله يې کړې ښېرا (څوانيمرګ شې !) ذهن ته تله راتله .

۱۳۸۵، د ليندی۲۴ مه

کابل

(c) ketabton.com: The Digital Library

اولاد

ټولې میرمنې ترې راتاوې وې، چا په ژېړ کتوري کې چې آیت کرسي پرې لیکل شوې وه اوبه ورکولې، چا پرې یاد سورتونه چوفول او چا پټې – پټې اوښکې تویولې .

خو د کمینې دردونه هماغه شان مخ په ډېرېدوو .

یوې غږ کړ: له درې شپو ورځو راهیسې یې سترګې نه دي پټې کړي، په یوه چیغه ده . مورې ویل، کور کې به پرې خدای ورحمېږي خو داسې ونه شوه، باید د ډاکټر غم وخورو .

کمینه بیا کټ کې واوښته او له درده یې پر بازو خوله خښه کړه.

شېبه وروسته غلې شوه، په مخامخ ځړېدلي عکس یې سترګې خښې کړې:

زویه !

په تا مې له دې ډېرې سختې تېرې کړې وې، زما او د مرګ ترمنځ هیڅ نه و.

خو چې دنیا ته راغلې، هرڅه مې هېر شول، ستا هر پل اخیستو راته نوي امیدونه را کول.

یو دم یې مخ سور شو، سترګو کې یې اوښکې ښکته او پورته و ګرځېدې ، شونډې یې ژر- ژر رپېدلې .

زویه !

ته خو لا زلمی شو ی هم نه وې چې... یو چیغه یې له خولې ووته او له کټه راپرېوته .

را ټولې میرمنې حیرانې وې، په څه خوارۍ یې کټ ته پورته کړه، یو ناڅاپه بیا نیغه کېناسته، را غونډو شوو ښځو ته یې مخ را واړو :

نه ، ډاکټر را نه ولئ، پرېږدئ چې مړه شم، زه د بل اولاد جنازه نه شم لیدلی، هغه هم راته ولي، وژني یې، دلته جنګ دی، جنګ ککرې خوري....

۱۳۸۹، کابل

(c) ketabton.com: The Digital Library

عدل

له ځو اونیو راهیسې د محکمو په دروازو ګرځېدم. عریضه مې لاس کې وشړېده.

چې د هرقاضي صاحب ترڅنګ به مې د ترازو عکس او د عدل په اړه قراني آیتونه ولیدل، خوشحاله به شوم .

ځان سره به مې ویل: زه په حقه یم. خو دا چې ژر موضوع نه فیصله کېږي علت به یې داوي چې، ښه عدالت تامین شي .

نن بیا د محکمې خواته ولاړ وم. یو تن، چې شاید له پخوا یې ځارلم راباندې غږ کړ:

وروره ! عریضه خو دې وشړېده، خو که ځېلې دې هم وشړېږي حق به دې ترلاسه نه کړې .

ما هماغه شان ور ته د شک په سترګه کتل، چې هغه خبره پسې وغځوله: په جیب لاس وواهه ! په تشو ګرځېدلو نه شل کېږي .

اول خو په خبره ونه رسېدم، خو ورسته چې پوه شوم د هغه په مرسته مې قاضي صیب په **۵۰۰۰** راضي کړ .

احکام یې راکړل، خو کاغذونه یې رانه قید کړل او وعده وشوه چې، سبا به پیسې سپارم او اسناد به ترلاسه کوم .

(c) ketabton.com: The Digital Library

سبا له وعدې سره سم ورغلم، په مېز مې ورته د هغو پیسو پاکټ کېښود چې، د لاس په تڼاکو مې پاکستان کې ګټلې وې.

قاضي صاحب، عینکو لاندې موسک شو، خو چې پاکټ یې خلاص کړ او په کلدارو یې سترګې ولګېدې ، په تنده کې یې کرې ورې لیکې پیدا شوې (*)، عینکې یې لرې کړې او بیا یې خوله پرانیسته :

افسوس !دا وطن به خاورې آباد شي، په خپلو افغانیو شرمېږئ!

تا نه دې اورېدلي چې، اطاعت د اولو الا مرو واجب دی؟ څو ځلې اعلان شوی چې، معامله دې په افغانیو کېږي او تاسې بدبخته ولس ... !

هغه پسې اورېده کړه : یو شور جوړ شوی، خوله په خوله همدا ناره ده چې په محکمو کې فساد دی، خو د خلکو د فساد او ناقانونۍ په اړه هیڅوک څه نه وایي .

قاضي صاحب ، هماغه شان لګیاوو خو ما په دیوالونو هغو لیکلو ایتونو او احادیثو ته کتل چې، د عدالت او بډو اخیستلو په اړه لیکل شوي وو .

۱۳۸۸، کابل

* دا مهال ،له کلدارو څخه د افغانیو ارزښت لوړ دی.

(c) ketabton.com: The Digital Library

افتتاح

ليکه خلک ولاړ وو، يو تن چې نيکټايي په غاړه کې ټالې وهلې، له چاکليټو او شيرينيو ډک پتنوس په لاس کې نيولی و او مخکې وروسته کېده.

مخامخ يوه سره پټۍ بنده وه، رييس صاحب چې تورې عينکې يې تندي ته پورته کړې وې، تازه يې له خولې سګرټ وغورځو او له نورو رامخکې شو:

حاضرينو!

هميشه د موسسو او انجوګانو په فعاليتونو نيوکې کېږي، يو شور ګډ دی چې انجوګانو وطن لوټ کړ، د ملت په نوم راغلې پيسې يې وخوړې او ...

هغه، چې په سترګو کې يې د غرور خندا ښکاره شوه، مخامخ پټۍ ته يې لاس ونيو:

نن موږ د يوه داسې پول پرانيسته کوو، چې زموږ د کارکونکيو په ښېسارو هلو ځلو جوړ شوی دی. په دغه شان پُلونو خامخا په زرګونو ډالر لګېږي.

رييس صاحب، څنګ ته ولاړ کس نه لويه قيچي راواخيسته، راټول کسان يې پټۍ ته نږدې راوبلل.

(c) ketabton.com: The Digital Library

قيچي په پتۍ خوله ښخه کړه، پرې شوه او بيا داسې لاسونه وپړکېدل لکه د ۲۱ مې پېړۍ له کومې نوې اختراع چې پرده پورته شوې وي .

يو ولاړ سپين ږيري غږ کړ:

رييس صاحب !

په دې پول به يواځې موږ تګ راتګ کوو ، که د موټرو زور هم لري؟

رييس، په غرور وويل: ټانک خو پرې تېر کړئ ! او بيا يې له همدې خبرې سره خپل موټروان ته اشاره وکړه.

کروزين ورو-ورو را روان شو ، غره هار يې د لاسونو په پړکا کې ورک و ، چې کله يې مخکيني ټايرونه پله ته ورسېدل پول ولړزېد ، د سمټو ټوټې او کاڼي ترې را ولوېدل، موټروان ترې خبر کړ .

راغلو کسانو لاسونه په سترګو کېښودل او رييس صاحب د سيند په څپو کې خپل موټر ته حيرانې – حيرانې، کتلې.

۱۳۸۸،د وري څلورمه

کابل

(c) ketabton.com: The Digital Library

جرم

د يوه ملګري ليدو ته لاړم، په هټۍ کې يې څو نور کسان راټول وو ، هغه مې تر سترګو نه شو.

وه مې پوښتل: خپله دوکاندار چېرې دی؟

يوه وويل: هغه همدا څو شيبې وړاندې دولتي کسانو موټر ته واچو او له ځان سره يې يو وړ .

ژر مې وپوښتل: په کوم جرم ؟

يوه ځواب راکړ: په کلدارو يې سودا پلورلې وه او خبره يې پسې نوره هم وغځوله:

هغوی همدا ويل چې قانون بايد عملي شي، افغانۍ د افغانستان هويت دی، په خپل هويت شرم جرم دی.

موږ لا همدې خبرو کې وو ، چې ملګری مې راننوت.

په خندا مې ورته وويل: څومره په غور او فش يې وړی وې ، ماوې خدازده څو مياشتې به د تورو تنبو شاته يې، ته خو بېرته راغلې.

هغه ځواب راکړ: ماهم همداسې ګڼلې وه، خو ښه و ، جيب کې مې کلدارې وې چې، ور مې کړې زړونه يې رحم شول.

۱۳۸۲، کابل

(c) ketabton.com: The Digital Library

حضرت یوسف علیه السلام ته!

ای د خدای ج نیازبین پېغمبره! ای د خوبونو رښتینه تعبیر کونکیه!

تا چې د مصر په زندان کې د کوم بندي خوب ته تعبیر کړی و ، رښتیا شو .

تا د هغه زنداني سړي خوب ته چې، پر سر يې د ډوډۍ شکور و او مرغانو ترې تښتولې وې، تعبیر وکړ چې، عمر يې ختم دی او په دار به وځړول شي، رښتیا هم همداسې وشو.

ای تر ټولو انسانانو حسینه!

موږ هم یوه رښتیني تعبیر ته اړتیا لرو ، زموږ له لاسونو هم خلک ډوډۍ تښتوي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

زمونږ په نوم راغلې د سوال پيسې د ځو جنابانو جيبونو ته ځي.

مونږ په تنهاکو لاسونو ګټلې پيسې د دې لپاره ورکوو چې، په عريضه مو يو تش لاسليک وشي.

له مونږ نه په هغو ادارو کې هم پيسې اخيستل کېږي، د کومو پر ديوالونو چې (و اذا حکمتم بين الناس ان تحکموا بالعدل... الايه) ليکل شوي وي.

خو ای د خدای ج نيازبين پېغمبره!

دا خوب نه دی

دا هر څه دلته په ويښه کېږي.

د دې تعبير له چا وغواړو ؟

مونږ په داسې زمانه کې ژوند کوو چې، په ډېرو رښتينو يې هم باور نشو کولی.

خو که مونږ ستا په تعبير قياس وکړو نو دوه نتيجو ته رسېږو:

يا زمونږ د ولس عمر ختم دی او يا د دې نظام!

۱۳۸۸د غويي ۲۸مه

کابل

(c) ketabton.com: The Digital Library

الله اکبر ، اشهد ان لا اله الاالله و...

یو ناڅاپه له یوې قوي چاودنې سره ، غېږ – غېږ لنبې پورته شوې. موټر هوا ته جگ شو او بیا د سړک ترغاړې را پرېوت.

سمد ستي له نږدې باغه څو تنه په بېړه را ووتل ، د ماشیندارو شپیلۍ یې موټر ته سیخ کړې .

وسلوالو مخ په موټر منډې وهلې، د ټوپکو له شپېلیو یې سور اور بادېده او له هر ډز سره یې د (الله اکبر) شعارونه ورکول.

له جوماته مو ورمنډه کړه، د پولیسو شین رنجر موټر غلبیل – غلبیل شوی و ، چلونکي یې پر اشترنگ سر اېښې و او یو بل، موټر نه لاندې په وینو کې لاس او پښې وهلې .

د هغه شونډې ورو – ورو خوځېدلې ، خو د غږ پر ځای ترې وینه راوتله .

سر مو ورنږدې کړ، خو یوا ځې د (اشهد ان لا اله الاالله ....) مبارکه کلمه مو تر نیمایي واورېده او نور یې روح والوت.

د ۱۳۸۲ لمریز کال د تلې ۱۲ - مه

کابل

(c) ketabton.com: The Digital Library

ګناهګار

څو ځلې یې سپین سان په لاس کې واړو را واړو او بیا له دوکانه ووت. شیبه وروسته بېرته راننوت.

کله یې جیب ته کتلې او کله یې په سپېرو ګوتو، ټوټه لاس کې اړوله را اړوله.

چې څنګه یې را پام شو، را نږدې شو، یوه شیبه یې زما پر سر، پاچ پټکي ته وکتل او بیا یې وویل:

زویه !ملا یې ؟

ما ویل نه بابا ، ملا نه یم، خو څه ناڅه کتابونه مې لوستي ، خیریت خو به وي ؟

په موټي کې یې پیسې نیولې وې، لاس یې اوار رپېده، ښه رانږې دې شو:

زویه!

دوه بچیان یې راته غبرګ وژلي ، خو ماسره دومره پیسې نه شته چې پوره کفنونه پرې واخلم، که کفن لنډ شي ګناه ګار خو به نه شم ؟

د۱۳۸۷ د چنګاښ ۹مه

کابل

(c) ketabton.com: The Digital Library

مونږ لکه سمندري حيوانات

حيواناتو په ډېرې خوارۍ، يو خوا بل خوا حرکت کوو. يو دم به سمندر ته ونښوييدل، د اوبو په څپو کې به ورک شول، بچيانو به يې له وچې ورکتلې او له خوښۍ به يې سرونه خوځول.

خو ،يو نا څاپه له اوبو را وتل پيل شول، په څه خوارۍ وچې ته را پورته شول، هر يو د خپل بچي څنګ ته ودرېد او کوښښ يې کاوه چې پټ يې کړي.

حيران وم، ما ويل ولې د دوی د خوشحالۍ پر دنيا داسې ژر د وېرې ورېځه خپره شوه؟ ولې ميندې خپلو بچيانو ته پرېشانه دي؟او...

ګورم چې له لرې د کفتارو (يو ډول ښکاري ژوي) يوه ډله د دوی خوا ته را روانه وه. د هغوی په هرګام نږدې کېدو ، د بحري مخلوق اند ېښنه زياتېدله، نا قراره ول. اخوا دېخوا يې مړې –مړې، غاړې اړولې را اړولې.

ښکاريان را ورسېدل، ژبې يې را ويستلې وې، له بحري حيواناتو ګرد تاوېدل.

يو دم يوه ټوپ کړ، يو تنکی بچی يې له څټه ونيو، د مور له خوا يې را کش کړ، نورو کفتارانو هم ورته بريدونه پيل کړل.

خو سمندري ژوي هماغه شان ځای په ځای ولاړ وو، سرونه يې خوځول او د ښکاريانو په پنجو کې يې د خپلو تنکيو بچيو وروستيو سلګيو ته کتلې.

شيبه وروسته د ډېرو ميندو غېږې خالي شوې او ورو-ورو بېرته سمندر ته تشې غېږې ښکته شول.

دا د نشنل جيوګرافيک چينل يوه په زړه پورې ټلويزيوني پروګرام و، شايد د ياد پروګرام چلوونکيو په ډېر زحمت چمتو کړی و.

شايد، هغوی د سمندر په غاړه ډېر انتظار کړی وي، ترڅو داسې صحنې فلمبرداري کړي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

خو که دوی زموږ کلي ته راشي، په یو ساعت کې دغه شان پروګرام جوړولی شي، دلته هم هره شيبه د میندو له غېږو بچیان جلا کېږي، دلته هم میندې د خپلو اولادونو د وروستیو سلګیو تماشا کوي.

دلته هم ډله ـ ډله ښکاریان ګرځي، یو ناڅاپه راټوپ کړي، د میندو له غېږو د هغوی د زړونو قطرې جلا کړي او په دار يې وځړوي، کله د ټوپک میله راټیټه کړي، د یو ځوان سینه غلبیل کړي او د مور مخ د خپل بچي په وینو سور کړي.

کله له هوا نه یو کور په نښه شي، په لمبو کې ورک شي او بیا میندې په پلو کې د خپلو اولادونو هډونه راټولوي.

او کله....

زموږ میندې لاسونه او پښې لري، خو لکه بحري ژوي ځای پرځای ناستې وي، حرکت نه کوي. یواځې رډې- رډې ګوري.

دوی د جګړې بلا دومره وېرولي چې، په ژوندون يې دم ختلی دی. هره ورځ يې غېږې له اولادونو خالي کېږي.

میندې ، د تور دیو د غاښونو خرپا اوري چې، د دوی د بچیانو په هډونو شخوند وهي، دا ننداري له کلونو راهیسې روانې دي او لا يې هم د ختمېدو هیله نشته.

۱۳۸۹، د سلواغې ۵مه

کابل

(c) ketabton.com: The Digital Library

لوحو ته اړتيا

هغه وخت ماشوم وم. د ښکار دومره شوقي وم چې، د هيڅ ښکلي مرغه په وژلو مې زړه نه خوږېده .

کله به مې چې کوم ښايسته مرغه وويشت او د حلالولو په وخت به يې راته په لاسونو کوچنۍ منګولې ولګولې نو زړه به مې لږ څه نرم شو ، خو ډېر ژر به رانه دغه احساس کډه وکړه. پر مرۍ به مې ورته چاقو راکش کړ، د مرغه پنجې به سستې شوې، بانه به يې سره ورغلل او څو څاکي وينه به تو يه شوه .

صله رحمي مې هغه وخت زړه ته لاره ومونده ، کله چې مې څو لوحې وليدلې .

که پاکستان ته تللي ياست، نو دا لوحې به تاسو هم ليدلي وي .

زموږ کور هريپور کمپ کې و ، او چې کله به له پېښوره ور روان شوم، نو چېرته چې به ځنګلونه مخې ته راغلل، ځان سره به مې ويل: کاش ! چې لينده يا ټوپک راسره وی.

خو چې د سړک د غاړو په لوحو به مې نظر ولګېد ، نو زړه به مې ولړزېد ټوپک نه به مې کرکه وشوه.

پر دغو لوحو به ليکل شوي وو: (جنګلي جناورو پر رحم کری) يانې: پر ځنګلي ځناورو ورحمېږئ!

دا لوحې مې، هلته نورو لويو لارو باندې هم ليدلې او په هرځل ليدلو به يې دومره اغېزمن کړم، چې د نه ښکار سوګند به مې وکړ.

زه خو وايم چې،دا لوحې دلته هم په کار دي، چېرته چې دوه -درې کورونه هم وي،نو دا لوحې دې ورته ولګول شي او پرې دې ليکل شي :((د خدای ج په حسين مخلوق (انسان) رحم وکړئ !))

(c) ketabton.com: The Digital Library

خو دا لوحې يو ائې په پښتو او دري نه دي په کار، په انګريزي، اردو، عربي او ... دي هم وليکل شي، دلته خو د هر هېواد ښکاريان ګرځي کنه!!!

۱۳۹۰، د زمري دريېمه

کابل

(c) ketabton.com: The Digital Library

جنت

يو ناڅاپه ځو خړ رنجر موټرونه ودرېدل. وسلوال کسان ترې په بېړه راښکته شول. ورپسې له يوه موټره ځو کسانو يو تابوت را کوز کړ او بيا يې مخامخ کورته ور د ننه کړ.

وروسته يو ځوان، چې پوځي کالي يې پرتن و، د بورې مور پښو ته ټيټ شو او بيا يې په ژړغوني انداز وويل:

مورې ډېر زړور او صادقه سرتېری له لاسه ورکړ، هغه ډېر ديندار وه، حتی په جګړه کې يې هم لمونځ نه قضا کاوه.

خدای ج به يې حتماً و بښي، د وطن او دين په لاره کې قربان شو، اوس به يې روح په جنت کې وي.

پوځيان ووتل، لا ځو ساعتونه تېر شوي نه وو چې، بيا د کلا مخې ته شور شو، ځو تنه چې، ول – ول لنګوټې يې په غاړو کې پراته وو، په بېړه يې تابوت را د ننه کړ.

يو تن چې، د پټکي په پيڅکه يې اوښکې وچولې بوډې مورته، چې حيرانه ولاړه وه، ور نږدې شو:

ته بختوره يې، د شهيد مور يې، ستا زوی د اسلام په لاره کې سرکښېنود. د خدای پاک رضا يې حاصله کړه، اوس به جنتونو کې ګرځي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

بوډۍ مور د دواړو تابوتونو منځ کې حيرانه ولاړه وه، کله يې وړو لمسيانو ته چې، په خاورو پړ مخې پراته وو، کتلې او کله يې غبرګو تابوتونو ته.

يو ناڅاپه يې چيغه کړه:

دا څنګه جنت او د خدای ج رضا ده ؟؟ چې يو ورور يې د بل په وژلو ترلاسه کوي ؟؟

۱۳۸۲، د مرغومي ۴مه

کابل

(c) ketabton.com: The Digital Library

څومره سخت، څومره اسانه

تابوت يې يوه ورځ مخکې کلي ته رسولی و، جنازه نه وه شوې چې، زه هم ور ورسېدم. لا هم له هرې خوا نه خلک لکه د مچيو سيل را روان ول.

د کلي په دېره کې تېغرونه غوړېدلي وو، خو خلکو ته ځای نه و، په شاوخوا ډبرو او ديوالونو هم ناست وو.

د کور ور په دواړو پټونو پرانيستی پاتې و، انګړ کې يو شور جوړ و، څو نجونې به يو دم پرکټ ور ټيټې شوې، په کفن به اوښکې يو په بل پسې لويدلې او بيا به يو چا په زوره غږ کړ:

مه ژاړئ، شهادت يې مه خرابوئ! خو وروسته به له همدې خولې هم چيغه ووته.

چې څنګه به په دروازه نوې مير منې را ننوتلې، نو ماشومان به يې له غېږو وغورځول، په کټ به يې ورمنډې کړې او بيا به يې چيغو ديوالونه په لړزه راوستل.

د مړي په پزه کې سپينې پاغوندې ايښودل شوې وې، سترګې يې پټې وې،خو شونډې يې پوره نه وې ورغلې، شايد غوښتل يې څه ووايي، لړ ترلږه د خپلې وژنې علت وپوښتي، خو غږ ترې نه راوته.

شيبه وروسته، څو تنه کورته راننوتل، يوه غږ کړ: د وروستي ځل لپاره يې وګورئ! جنازه شروع کېږي.

ميرمن يې له واړه زوی سره راغله، خو زړه يې ټينګ نه شو کړای، بيرته يې په کوټه ورمنډې کړې.

ماشوم تر ډېره د خپل بې روحه پلار په سينه سر ايښی و، خلکو ترې راکش کړ او کټ پورته شو.

هديره کې څو ځايه له تازه قبرونو ميرمنې راټولې وې، زموږ په رسېدو يې چيغې ټپ کړې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ملا صاحب، له دفن وروسته په قبر وعظ پيل کړ، خلکو يې خبرو ته سرونه خوځول خو زه خپل فکر کې تللی وم:

ماويل: خدايه !

مورې خو هره ورځ اورو: په لسګونو وسلوال طالبان ووژل شول، دومره پوليس، دومره ملي اردو او يا ګڼ شمېر ملکي وګړي ووژل شول.

دا خو ټول زموږ د کور خلک دي، زموږ په کورونو کې خو هره ورځ همدا حال دی.

لويه ربه ! اورېدل يې څومره اسانه دي او زغم يې څومره سخت دی!

خدايه ! داسې وخت به هم راشي چې، خبرونه مو په مرګ نه وي شروع شوي ؟

۱۳۸۸، کابل

(c) ketabton.com: The Digital Library

نوي کالي

چې څنګه د اختر له لمانځه را ووتم، په مخامخ هديره مې سترګې ولګېدې. سرې او شنې جنډې داسې رپېدې، لکه دوی چې هم د اختر مبارکۍ ته په تمه وي .

ورتاو شوم، له ما وړاندې څو ميرمنې راغلې وې، چا شناختې ټکولې، چا د قبرونو پر سر ولاړو بوټو ته اوبه ورکولې او چا د قبرونو جنډې نوې کولې.

ما هماغه قبر ته کتل، چې پر سر يې مات بنګړي لمر ته ځلېدل. هغه يې تازه وژلی و ، جنډه يې نوې وه او لا يې د قبر له شاوخوا را تاو ، اغزي نه وه لرې شوي.

يو ناڅاپه مې شاته د پښو دربهار شو ، يوه ميرمن ورخطا را روانه وه او ګډوډ ګامونه يې اخيستل .

د يوه لنډ قبر خوا ته کېناسته، کله به يې شناخته وټکوله، کله به يې پر قبر سر کېښود او کله به ترې ګرده را تاوه شوه .

بيا يې شناخته وټکوله او ترڅنګ يې غلې کېناسته. له تورې غوټې يې سپين کالي چې په ګريوان کې يې کوچنۍ هندارې لګېدلې وې، را ووېستل، پر قبر يې اوار کړل او بيا يې خبرې شروع کړې:

هه بچی، ضد مه کوه ! واخله کالي دې پلار راوړل. د قبر پر سر يې داسې ورو-ورو لاس واهه لکه هغه چې يې د زوی تنکی مخ وي .

LARAWBAR

(c) ketabton.com: The Digital Library

زویه ! ته نوو کالیو ته ډېر هوسېدې، خیر دی تېر اختر دې پلار سره پیسې نه وې، واخله واغونده !

یو ناڅاپه سلګیو ونیوله:

بلا دې واخلم زویه ! ستا په نصیب کې نوی کفن هم نه و ، ستا تنکی بدن پرچو ډېر شیندلی و ، په هماغه زړو کالیو کې یې ښخ کړې .

زویه ! ضد مه کوه ، ته خو بل وروړ هم نه لرې، زویه... !

مور هماغه شان غلې – غلې لګیاوه، د هغې اوښکې او پر قبر د غوړېدلیو کالیو د ګریوان کوچنۍ هنداری لمر ته یو شان ځلېدلې .

۱۳۸۲، کابل

(c) ketabton.com: The Digital Library

د اختر تحفه

چې ځنګه ماشومانو د پلار په لاسونو کې پلاستیکي کڅوړې ولیدې، ورمنډې یې کړې، سترې مشي هېر شول، هر چا په کڅوړو کې خپل نوي بوټونه لټول .

خو کلثوم په انګړ کې دغه ننداره، د خونې له کړکۍ څخه کوله. پلار یې راننوت، څو جوړې بوټان یې د هغې مخ ته کېښودل:

لورې خپله یې خوښ کړه!

کلثوم یوه جوړه خوښ کړل، دواړه یې خوا په خوا کېښودل، ښکلي برېښېدل، کوچنی لاس یې پرې را تېر کړ .

یو ناڅاپه پورته شوه، خو بېرته ړنګه بنګه را ولوېده، مور یې بسم الله کړ.

ټول غلي وو ، کلثوم بېرته بوټان له مخې لرې کړل: نه ، نه یې غواړم .

مورې ته وو ایه !؟ په بوټانو څه وکړم؟ هر څه جوړه ښه ښکاري، زه د بوټانو جوړه نه خرابوم.

د مور سترګې د کلثوم په لور پرانیستې پاتې وې او له سترګو را روانې اوښکې یې یوه – یوه ګریوان ته څڅېدله.

کلثوم ، بیا په غریو نیولي غږ وویل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

مورې ! دوی نو ولې زما د پښو جوړه خرابه کړه؟ ولې يې په يوه پښه کړم؟ زه خو اختر کې چاکره هم نشم تلی، زه بوټان نه غواړم.

مورې!

دا بوټان واخله، د هغه چا کورته يې يوسه چې،راکټ يې ويشتلی و او ورته ووايه :

زما لوراوس بې پښې ده، واخله دا بوټان دې خپلې نازولې لورته د اختر په تحفه کې ورکړه.

۱۳۸۲ ، د تلې ۲۲ مه

کابل

(c) ketabton.com: The Digital Library

ما ، ولې له ښکاره توبه وکړه!؟

له کوچینوالي مې ښکار سره مینه وه. کله –کله به مې په ویشتلي مرغه چې، د حلالولو پروخت به یې د خلاصون لپاره وروستۍ هڅه کوله او په لاس به یې راته منګولې لګولې، زړه خوږ شو. وه به لړزېدم، خو له ملایانو مې اورېدلي و چې ، ښکار مباح دی.

ثواب او وبال نه لري، همدې زړور کړی وم،همدا لامل دی چې د زرګونو ښکلو او ښایسته مرغانو ژوند مې اخیستی دی .

خو پوهېږئ !؟

یوه ورځ، له سرو توتانو په یوه ډکه شنه ځانګه مرغۍ ناسته وه، توت یې خوله کې نیولی و. د بادي ټوپک شپیلۍ مې ور برابره کړه .

هغې ولیدم .و ترهېده.وزرونه یې ببر کړل.خولا پورته شوې نه وه چې، ساچمه یې پرسینه ونښته او په شا لاړه .

له شنو پاڼو د مرغۍ خړې ښکې یوه په بل پسې ځمکې ته ورو –ورو را روانې شوې او مرغۍ والوته .

ور پسې ځارو شوم. هغې د کلا د دیواله په یوه چاودکې ځاله جوړه کړې وه، په څه خوارۍ یې ځان ور ورساوه .

(c) ketabton.com: The Digital Library

ليکه وينه پر ديواله را وبهېده، په ځاله کې د وړو مرغيو -چې لا يې بڼکې پوره کړې نه وې- شور جوړ شو.

ټولې ترې راتاوې شوې، خو هغې سر کېښود. له منښوکې يې غوټۍ – غوټۍ وينه راوتله او وړو بچيانو يې ورته وزرونه ټپول.

لاسونه مې سست شول، ټوپک را نه ولوېد او ديواله ته تکيه ودرېدم.

ماويل: خدايه !

زموږ په هېواد کې خو هره ورځ په سلګونو خوار او زار انسانان وژل کېږي، هغوی ته هم دغه شان واړه، وږي او لغړ بچيان په تمه وي. هغوی هم د پلار لاره څاري خو، ټوټې – ټوټې يې ورته راوړي.

خدايه !

ته ډېر ستر ذات يې، ستا د خلقت شهکار هره ورځ وژل کېږي، خو لا د ويشتونکيو متې غښتلي دي او لا يې له ماشې ګوتې نه دي لرې شوي.

ای لويه خدايه !

په خپل قدرت د ويشتونکيو لاسونه سست کړه. ټوپک ترې وغورځوه، پرېږده چې زموږ وږي او لغړ ماشومان له خپل سترې پلاره په مينه را تاو شي، پر اوږه يې ورته سرونه کېږدي او خوږې کيسې ترې واوري.

۱۳۸۷، کابل

(c) ketabton.com: The Digital Library

زما هديره

ملګرو !

زه په يوه هديره کې ژوند کوم، د ورځې په ويښه او د شپې په خوب مړي وينم.

اوس راته ژوندي انسانان هم ګرځنده جسدونه ښکاري.

چاته چې لاس ورکړم، د لاس يخني يې احساسوم، بېرته يې ترې را کش کړم، فکر کوم مړي ته مې لاس ورکړی دی.

کله چې د خوب په هيله وغځېږم او سپين څادر په ځان راکش کړم، ځان راته مړی ښکاره شي. ژر را پورته شم. هنداره ته ودرېږم او چې کله مې کلمې ويلو ته شونډې په حرکت راشي او عکس يې په هنداره کې وګورم ، پوه شم چې لا ژوندی يم.

پوهېږئ ولې !؟

ملګرو !

زما په ملک کې هره ورځ په لسګونو انسانان وژل کېږي او چې هرچېرته ووژل شي لومړی احوال يې ماته راځي.

پوهېږئ ! دا هديره چې زه په کې اوسېږم چېره ده ؟

دا زما دفتر دی او زه يوه ژورنالست يم.

۱۳۹۰،د وږي۱۲مه،

کابل،پژواک خبري اژانس

(c) ketabton.com: The Digital Library

تروريستان

مورې په يوه غرنۍ سيمه کې ژوند کوو ، هلته ټلويزيون څوک نه پېژني، خوځينې – ځينې يې راډيوګانې اوري.

زه هم يوه زړه را ډيولرم ، چې کله يې چالان کړم، ماشومان مې رانه د ځينو خبرو او کلمو په باره کې پوښتنې کوي.

له څو ورځو راهيسې يې رانه د تروريست د مانا پوښتنه کوله، خو ما نه کله ليدلي وو او نه يې په مانا پوهېدم.

هغوی مې په همدې تېرو يستل چې، تروريستان په ښار کې دي او چې کله لاړو خپله به يې ووينئ.

په دې وروستيو کې ننګرهار ته د يوه خپل کور ته تللي وو ، په همدې ورځ هسکه مينه کې بمباري شوې وه .

راډيو بيا د خارجيانو له خولې د ترهګرو د وژنې خبره پرله پسې تکراروله ، ماشومان مې شله شول، بله پلمه مې نه وه، د بمبار سيمې ته لاړو:

د ماشومانو خواره واره جسدونه پراته وو ، نيم ژوندي بدنونه په وينو کې شتېدل.

کوچنيان مې ورو-ورو راته نږدې کېدل، کلک يې نيولی وم.

(c) ketabton.com: The Digital Library

يودم يې له قوي چيغې سره منډې کړې، پښې مې سستې شوې وې، هغوی پسې مې د منډو وهلو وس نه و ، ډېرې نارې مې وکړې.

خو هغوی په شا نه کتل او يو اځې همدا نارې يې وهلې: مونږ ترورېستان يوو ، مونږ هم وژني!!

۱۳۸۲،چنګاښ

کابل

(c) ketabton.com: The Digital Library

د نر بچيان

د سړک دواړو غاړو ته خړ ټانکونه ولاړ وو، پر سر يې درنې ماشيندارې نصب وې او شپېلۍ يې مخامخ غره ته سيخ کړې وې.

د ماشيندارو شاته تنکي زلميان ګوته په ماشه درېدلي وو او سترګې يې په غره نښتې وې.

دا د جلال اباد ـ اسعداباد لويه لاره ده، چې له شنو پټيو تېرېږي او د غنمو شنه فصلونه يې باد ته اتڼونه کوي.

په موټر کې ناست يوه سړي وويل: له دغو غرونو کله – ناکله پر سړک ډزې کېږي، ځکه د ملي اردو سرتېرو دلته مورچلې نيولي دي.

بل غبرګ کړ: د نر بچيان دي چې ډزې کوي، که دوی نه وي وطن رانه پردي نيسي.

دوی خپلو کې په همدې موضوع خبرې کولې، خو زه بل فکر کې تللی وم. ماته د ننګرهار ګوشته ولسوالۍ يادېده.

پر دغه ولسوالۍ دا څو يم ځل دی چې، پاکستاني پوځونه ځمکني او هوايي بريدونه کوي، خلکو له وېرې کورونه پرې ايښي دي او که بريدونه همداسې روان وي نو د ډيورنډ کرښې ساحه به نوره هم پراخه شي.

ځان سره مې ويل کاشکې دا (د نر بچيان) پر ګوشتې بريد کونکيو ته هم خوله ماتونکي ځوابونه ورکړي، هغوی خو هم پرديان دي کنه!

۱۳۹۰، د وري ۲۷مه/جلال آباد

(c) ketabton.com: The Digital Library

د عمر اوسط

هر سهار د هغو دوکانونو مخې ته تېرېږم، چې له مرمرینو ډبرو د قبرونو شناختې جوړوي.

شناخته جوړونکي ډېر بوخت وي، څوک په شناخته لیک کوي، چا سره برقي وړې الې وي او د قلم خطونه تازه کوي او چا سره مویک وي، نوشتې رنګه کوي.

په شناختو د شهید کلمه په سره رنګ لیکل شوي وي، ژر ځانته سترګې را کاږي. زه هم د دغې کلمې په لیدلو ، شناختې ته تم شم او ژوند لیک یې لولم.

دې شناختو ، په پخوانیو احصایو بې باوره کړی یم، موږ جغرافیه کې د خپل ولس د عمر اوسط له ۴۰ لوړ لوستی و.

خو دا غلطه ده، یوه لویه تېروتنه ده، لاړ شئ د قبرونو لوحې وګورئ.!!

هلته د هیڅ شهید عمر له ۳۰ لوړ نه دی. هلته لیکل شوي: شهید ... چې د ۱۸ کلنۍ په عمر په یوه چاودنه کې ووژل شو.

شهید ... چې د ۱۲ کلنۍ په عمر په هوایي برید کې ووژل شو.

او شهید فلانی چې په.......

د نفوسو د منځني عمر احصایه غلطه ده، دلته څوک له ۳۰ کلنۍ پورته نه ځي.

۱۳۸۹،د زمري۱۲مه/ کابل

(c) ketabton.com: The Digital Library

ټپي نجلۍ

کابل ښار کې د هډوکو یو ډاکټر ته له ناروغ سره تللی وم. ډاکټر پروفیسر دی او له ډېرو لرو ځایونو ورته خلک راځي.

د دهلېز په منځ کې اوږدو څوکیو باندې خلک کتار ناست وو. زه هم له خپل ناروغ سره پر همدغه څوکۍ ناست او نوبت ته منتظر وم.

یو ناڅاپه زګیروي شول او بیا د دهلېز پرده پورته شوه.

یوه نجلۍ له درېیوو ځوانانو او یوې مېرمنې سره را ننوتله. مېرمنې او ځوانانو نجلۍ له اوږو نیولې وه او هغې چې پر مخ یې سورپوړنی را خور کړی و، په ډېر زور ګام پورته کاوه.

نجلۍ دیواله ته مخ واړو او کږه کېناسته. هغه، د پکتیا له یوې کلیوالې سیمې نه راوړل شوې وه. له درده تاوه راتاوه کېده، خو حتی خپل غږ وچتول ورته هم شرم ښکارېده، چو په خوله ناسته وه.

شیبه وروسته یې د اکسرې څانګې ته د ننه کړه او بیا یې عکس ډاکټر ته وروړ.

ډاکټر، عکس د ګروپ رڼا ته مخامخ کړ او بیا یې قلم پر یوه تور ځای کېښود:

دغه ده مر مۍ. هډوکی یې بچ دی، مداخله په کې نه ده په کار، خپله به را ووځي. عملیات خطرناک دی که معمولي سهوه هم وشي نو د فلج کېدو خطره یې شته.

ژبې له ډاکټره راووتل او بیا د ټپي ترڅنګ یې د ډاکټر خبرې تکرار کړې. نجلۍ د درد زغم له لاسه ورکړی و .

نا قراره وه. هغې چې کله د فلج کېدو خبره واورېده نوره هم ورخطا شوه، کلیوال چاپریال ور یاد شو، هلته خو هسې هم نجونې یو غم ګڼل کېږي او بیا چې معیوبه شي نو بیا خو...

(c) ketabton.com: The Digital Library

شايد هغه خپلې راتلونکې ته زورېده، شايد دې ورې مرمۍ يې له سترګو تول راتلونکې خوبونه الوځولي وو.

نجلۍ، غوښتل ځان تلقين کړي، نېغه به کېناسته، خو تلقين حقيقت له منځه نه شو وړلی، درد به پرې زور شو او بېرته به په ملا کږه شوه.

خپل ناروغ رانه هېر شو، څو ځلې مې زړه راغونډ کړ، غوښتل مې د تپي په اړه وپوښتم خو کلماتو ياري نه کوله، زړه به مې ډک شو او د خبرو وس به مې بايلود.

يو ځل بيا مې پوښتنې ته ځان جوړ کړ، خو خبره مې خوله کې وچه شوه او ځان سره مې ويل: پوښتنې ته څه اړتيا ده؟ خو يا به له ترورېزم سره د مقابلې او يا به د اشغالګرو پروړاندې د جهاد مرمۍ وي.

يواځې دا خو نه ده، هر ورځ په لسګونو ځوانان د همدې دواړو مرميو په تس کې وژل کېږي او يا لکه دغه نجلۍ د مرګ او ژوند په پوله پاتې عمر تېروي.

د ليندۍ لومړی ۱۳۸۸

(c) ketabton.com: The Digital Library

د مور نصېحت

په ماشومتوب کې د غولکې (لېندۍ) ډېر شوقي وم. که څومره به مشرانو منع کولم نه کېده، يوه ورځ مې مور راته ويل: ګوره ! مرغۍ وېشتلو نه خو لاس نه اخلې، اخر دومره خو ومنه چې که چېره مرغۍ له واړه بچي سره ناسته وه نه به يې ولې، ځکه واړه بچي خو هسې هم د خوراک نه وي، کېدای شي هغه ولګېږي او دا ډېر ظلم دی.

د خدای بښلې مور نصېحت راته تېره پنجشنبه هغه مهال را ياد شو، چې د کونړ له مرکز اسعد اباد نه د جلال اباد پر لور روان وو. دلته د سړک په غاړه د سالارو باغ دی او بيا ورته د نږدې غره پر سر د بهرنيانو پوسته ده.

د غره ډډه تل له ماشومانو ډکه وي، دغه بېوزلي ماشومان تل له ورځ خاشاکو پسې کړو په ملا ډېره ګرځي.

زموږ د سورلۍ موټر لا د سالارو بڼ ته رسېدلی نه و چې، مخامخ غر خړو ګردونو کې پټ شو او بيا ډېرې لکه زموږ ماشومان له وېرې سړک خواته په رامنډو شوې.

په سترګو مې لاسونه کېښودل، ماويل اوس به ډېرو سره کجاوې په شا ماشومان هم سړک ته را ورغړي، خو د خدای ج رحم و ، مازيګر قضا وو او ماشومان کورونو ته تللي وو.

راکټونو پوستې نه لاندې د غره ډډو کې خولې خنبې کړې وې او لوګي پورته کېدل.

د سړک په غاړه خلکو ورکتلې هم نه، يوه ويل: وروره ! هره ورځ همدا حال وي، د غره ډډې سورۍ- سورۍ شوې.

ما ويل: کاشکې ! د راکټ ويشتونکيو ميندې هم خپلو اولادونو ته نصېحت وکړې، چې د ښکار په وخت کې دې په تنکيو ماشومانو خيال ساتې، هغې نه ووژل شي، د دوی وژل خو هم لوی ظلم دی.

۱۳۹۰ ، د وری۱۰مه

(c) ketabton.com: The Digital Library

جلال اباد

(c) ketabton.com: The Digital Library

قاتله!

د اختر په لومړۍ ورځ، زړه نازړه د يوه ملګري کور ته لاړم، هسې مې زړه تنګ و.

بيرون کټونو کې کېناستو او د لمر تودو او پستو وړانګو مو پرهډونو لوريينه کوله .

چې څنګه مې د چايوو پيياله پورته کړه، يو موټر را تاو شو او بيا د يوه کور مخ ته -چې زما د ملګري کور سره ديوال شريک و- ورتاوشو.

ملګري مې سر وخوځو او بيايې ورو وويل: بيا به محشر جوړ شي .

له موټره څو مېرمنې ورخطا – ورخطا ښکته شوې او چې څنګه له کور بنو ميرمنو سره غاړه په غاړه شوې چيغو ځمکه ښوروله .

چا ، ويل: زما ځوانيمرګه وروره ! چا ، ويل: زما نا مراده خوربيه، چا ، ويل زما ګرانه ماما او چا ....

ملګري مې ويل: ډېر بې بدو ځوان و ، د واده يې لا مياشت پوره نه وه، څو ورځې وړاندې يې ورته سورى – سورى، جسد راوړ.

چيغو هماغه شان د کلا ديوالونه خوځول. پياله مې پر مېز کېښوده.

ما ويل ، قاتله !

ستا ټوپک څومره ظالم و ، چې په يوه ګولۍ يې په لسګونو زړونه سوري کړل.

(c) ketabton.com: The Digital Library

۱۳۸۵، کابل

د کوچني اختر لومړی ورځ

(c) ketabton.com: The Digital Library

په قتل پښېمانه يم

هغه ورځ مې د ډېرو ښکلو مرغانو ژوند اخيستی و ، په يوه لاس کې مې د هغوی جسدونه له پښو نيولي وو او په بل لاس کې مې بادي ټوپک و.

د مرغانو له پرې کړو غاړو نه څاڅکي ـ څاڅکي وينه څڅېده او يوه نرۍ ليکه يې راپسې جوړه کړې وه.

مرغۍ به د ونې په شنه څانګه ناسته وه، خوږې نغمې به يې غږولې او يا به يې د خپلو بچيانو لپاره دانو ټولولو پسې پټيو کې ټوپونه وهل.

خو زما زړه دومره ډبرين و ، چې د هغوی ښايسته څوانۍ او د ګېډې مجبوريت ته مې نه کتل، د بادي شپيلۍ به مې ور مخامخ کړه او د ماشې په کشولو به ښکلې غږ ټپ شو او ښکلې مرغۍ به شا په تخته واوښته.

نور کورته راستنېدم، هوا توده وه، د ويالې په غاړه –غاړه، شنو وښو کې راروان وم. يو ناڅاپه ودرېدم:

هلته د وياله په ډنډ اوبو کې يو ښکلی مرغه ناست و ، کله به يې منښوکه اوبو کې ښکته کړه، کله به يې ځای په ځای ټوپونه وهل او کله به يې وزرونه رپول.

ورنږدې شوم، د پښو غږ يې واورېد ، سر يې راپورته کړ، خو هماغه شان يې غاړه له مينې کږه وږه کوله او وزرونه يې رپول.

(c) ketabton.com: The Digital Library

مرغه، پوهېده چې زه له غوښو جوړ انسان یم او دغه مخلوق له مینې او عاطفې سره ټینګ پیوند لري نو ځکه ډاړه و.

ما د ټوپک شپیلۍ ور برابره کړه، خو هغه بیا هم باور نه کاوه چې، دغه شان مخلوق دې دومره ظالم وي، بیا یې سر اوبو کې ښکته کړ خو چې کله یې راپورته کړ نو زما خواته یې د خپلو همنوعو پرې کړې غاړې ولیدلې، ور خطا شو، خو هیڅ یې نشو کولی.

ځان یې الوت ته جوړ کړ، خو لا پورته شوی نه و، چې ساچمه یې پر سینه ونښته او بېرته په شا ولوېد، شاوخوا اوبه یې سرې شوې ، ورټوپ مې کړ، ما یې په مرۍ چاقو کشوه او هغه دواړه سترګې، داسې زما په سترګو ښخې کړې وې تا به وې، ترحم او زړه سوی په کې لټوي.

خو چې وه یې نه موند ، نا هیلی شو او بیا یې ورو-ورو سترګې پټې کړې.

له هغه وخته شاخوا ۱۲ کاله تېر شوي، خو اوس هم راته د هغه مرغه مینه، ناز او خپل ظلم را یادېږي او کله –کله راته ځان قاتل ښکاره شي، له ځانه مې نفرت وشي، ډېر پښېمانه شم خو هغه راته نه جبرانېدونکې ګناه ښکاري.

چې اوس هم کله، د شپې هماغه حالت را یاد شي، خوب را نه وتښتي او تر سبا نارامه یم.

کله خو یو دم کښېنم، سترګې ومښم، ځان رانه هېر شي په نورو فکرونو سر شم ، له ځانه وپوښتم:

د انساني قاتلانو به څه حال وي ؟

هغوی چې په ښایسته ځوانیو خاورې اړوي، هغوی چې د مور ایکي یو زوی وژني، هغوی چې تنکي ماشومان د پلار له خوږ نعمته بې برخې کوي او هغوی چې ...

دوی هم له غوښو جوړ انسانان دي، دوی به د خپل مقتول وروستۍ سلګۍ څومره پرېشانه کوي؟ څومره به نارامه وي او ... ؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

خو بیا وایم: که قاتلان انساني احساسات لري نو ولې پښېمانه کېږي نه؟ او که پښېمانه کېږي نو ولې د قتلونو لړۍ روانه ده ؟او ولې ... ؟

اوس په دې فکر کې یم چې، خدایه ! د دغه شان کسانو په کالبوت کې زړونه دي او که ... ؟؟؟

کابل

۱۳۸۸، د مرغومي ۳مه

(c) ketabton.com: The Digital Library

وروستي خبري

د لنبو او لوګیو له منځه د زګېروییېو او چیغو غږونه پورته کېدل. له موټره لیکه – لیکه، ویني راوتلې .

له شاوخوا کورونو، د موټر په لوري خلکو منډې وهلې او هرچا په چیغو – چیغو د خپلو خپلوانو لټه کوله .

ځانمرګي له ځان سره ډېر کسان نور هم په حقه روژه کې وچې شونډې جنت ته لېږلي وو.

د مړو او زخمیانو په راوېستلو مو پیل وکړ، یوځوان د موټر په دهلېز کې پروت و، سور پوښی یاسین شریف یې پاڼې - پاڼې، څنګ ته غورځېدلی و .

د موبایل د زنګ ورو- ورو غږ اورېدل کېده، زلمی مو په اړخ واړو، د موبایل غږ غلی شو .

جیب ته مې لاس ورښکته کړ، موبایل او کې (OK) شوی و، غوږ ته مې نږدې کړ :

(c) ketabton.com: The Digital Library

زويه !

چېره يې، ولې ځواب نه راکوې؟ په مور خو دې قيامت تېر کړ .

زويه ! د ناوې دې زړه چوي، د ا ، بل ورور مرګ دې ډېره وېرولې، هه ! خپله ورسره وغږېږه.

اواز بدل شو ، ورو يې وويل :

چې غږ شي، زړه مې سست شي، فکر کوم بيا کونډه شوم. خدای ته وګوره، ژر کورته راشه ...

هغه هماغه شان ساه نيولې لګيا وه، سترګې مې په ځوان نښتې وې، د هغه له زړه وينې روانې وې، شونډې يې نيمه پرانيستې وې، شايد وروستۍ خبره يې هم نيمايي پاتې شوې وه، خو سترګې يې د چا د وروستي ځل لېدو په هيله خلاصې وې.

خدای خبر ؟ ناوې به نورې څه خبرې کړې وي، خو زما لاس سست شوی و او موبايل رانه د زلمي پر سينه لويدلی و.

۱۳۸۵، د تلې لسم سهار ، کابل

(c) ketabton.com: The Digital Library

د اختر کالي

څو ځلې د خیاطۍ مخې ته تاو راتاو شو ، خو چې کله به یې دروازې ته نږدې شو ټکنی به شو او بېرته به راوګرځېد.

دا ځل بیا دوکان ته ورغی، ښي پښه یې د ننه کړه، بېرته شاته ګرځېده چې خیاط له لاسه ونیو.

له سترګو یې دانه – دانه اوښکې روانې وې، خیاط کله د ده سترګو ته کتلې او کله یې لاس ته چې اوار لړزېده.

له جیبه یې کوچنۍ کارت راوه ویست، پر مېز یې کېښود .

خیاط ، وویل: وروره ! خپه نه شې، تر ماښامه یې ګنډم .

ده چیغه کړه : نه ، په نوم یې خط کش کړه، هغه له اختره مخکې کالي واغوستل، هغه یې پرون سوری – سوری کور ته راوړ، هغه نور کالیو ته اړتیا نه لري ، هغه ... نوره خبره یې نیمایي پرېښوده او په منډه له دوکانه ووت .

کابل،۱۳۸۲ د لیندۍ ۲۵ مه

(c) ketabton.com: The Digital Library

يوځي

چې څنګه مو د سورلۍ موټر له سرخکانو را تېر شو ، نو يو ټاير يې پنچر شو ، زه له دوه نورو کسانو سره په دوهم سيټ کې ناست وم.

درې واړه ښکته شوو ، موټروان ټاير بدلوه، چې څلور خړ رنګه موټرونه چې پر سريې ماشيندارې نصب وې، بل څراغونه را ورسېدل .

د هرې ماشيندارې ترشا يو ــ يو سورمخی ولاړ و او داسې يې لاسونه خوځول تا به وې دوی د ځمکې پرمخ بل څوک نه غواړي.

موږ سره ناست، يو مساپر د يادو شويو موټرو په ليدو خپل هواس بايلود ، ساه يې ژرــ ژر ويستله او بيا د موټر شاته، ترهغه پټ ناست و ترڅو د بهرنيانو موټر ښه پناه شوي نه وو.

پوځي موټرو پسې د سورليو د موټرو لوی کاروان جوړ شوو ، خو هېڅا کې له هغوی څخه د مخکې کېدو جرئت نه و او هغوی هم په خپله زړه داسې روان وو ، لکه دلته چې په ميله راغلي وي.

ماهيپر ته نږدې د زرداد پخواني مرکز څنګ ته زموږ موټر پوځي موټرو ته نږدې شو ، ماسره پرڅوکۍ ناست سړی يو دم نيغ شو ، په موټروان يې غږ کړ: مه ځه.. بريک ونيسه ، هله!

ناست کسان دده ورخطايي هک پک کړل، ټولو ورکتلې ، د هغه د مخ پوټکی تور شو ، ستونی يې وچ شو او خوله يې وازه پاتې شوه.

ترې ومو پوښتل ، اخر ولې ؟دومره وېره ؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغه ته لکه چې څه وریاد شوي وي، سر يې اخوا دېخوا په حرکت راغی او ټول خوځېده.

يو دم يې چيغه کړه: همدغو زه يوا ځې کړم، زما په .... غږ يې ټپ شو، بيا يې سر پورته کړ:

ورونو ! تاسو ته به ډېر ډارن ښکاره شوی يم، خو تاسو خبر نه يئ، زما وېره زما په اختيار کې نه ده.

هغه خبره پسې وغځوله:

دوه کاله وړاندې له خپلو دوه زامنو سره له تورخمه راروان وم، په لاره کې په همدغه شان موټرو کې ناستو کسانو باندې چاودنه وشوه او دوی د ټوپک خولې موږ ته را سيخې کړې.

په شاوخوا ولاړو موټرو کې ناست کسان يې په وينو ولړل، زموږ موټر ته هم مرمۍ را ننوتې، چيغې شوې، د موټر په دهلېز کې وينې روانې شوې يو له بله خبر نه وو.

چې څنګه مې پام شو دواړو زامنو مې سرونه ځوړند نيولي وو، د موټرپه دهلېز کې د دوی د بدن وينې هم روانې وې، ډېرې نارې مې پرې وکړې خو هغوی سرونه پورته نه کړل.

دې کاپرو په دې بوډاتوب کې يوا ځې کړم، زه اوس هيڅ نښه نه لرم.

استازه!

دوی ته مه نږدې کېږه ! دوی مو نښه ورکه وي، دوی....

د کب ۱۳، ۱۳۸۲کابل

(c) ketabton.com: The Digital Library

يه بچه کس کا هيں ؟

هغه مهال د ښوونځي زده کونکی وم. هريپور کمپ کې اوسېدو ، هيڅ تفريحي ځای مو نه درلود .

په انګړ کې مو يوه د ارهټ وونه ولاړه وه چې، بوی يې په اوړي کې سر په درداوه، خو هغې ډېرې اوبه نه غوښتې، نو ځکه مو پرې ايښې وه او يواځې شين والي ته يې خوشحاله وو .

شايد همدا لامل به و چې، د مکتب درې مياشتنۍ رخصتۍ مې په کور کې؛ هغه هم ټوله ورځ په خټينه کوټه کې تېرولې او دې کار په راڼې يو اوربدو روږدی کړی وم.

دا نن چې د حمزه بابا ، خاطر افريدي، اعظم اعظم، حنيف او ... کوم بيتونه په حافظه کې لرم، د هماغې دورې پيداوار دي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

پېښور راډيو ماسپښين د فرمايشي سندرو يو پرګروام خپراوه چې، سندرغاړو به ډېری، د پورته ذکر شويو شاعرانو غزلونه ويل.

پېښور راډيو يو بل پروګرام - نه پوهېږم چې له فرمايشي سندرو وړاندې و که وروسته- ؟ هم خپراوه. دا پروګرام له کراچۍ ريلې کېده، په اردو و او نوم يې و (يه بچه کس کا هی؟) (دا ماشوم د چا دی ؟)

په اردو سم نه پوهېدم، خو پروګرام ډېر خوند راکاوه، دې پروګرام ته به يو ماشوم را بلل شوی و. هغه به داسې ماشوم و، چې له خپلې کورنۍ به ورک شوی و.

کوربه، به له هغه پوښتنې کولې. ورته ويل به يې: د چا زوی يې؟ کور مو چېرې دی؟ څنګه ورک شوې او ...؟؟؟؟؟

ماشوم به په وړه ژبه ځوابونه ورکول، چې کله به يې ستونی هم ډک شو.

ماشوم ته به ډېر خپه شوم، خو بېرته به مې زړه په دې خوشحالوه چې ځه، له همدې لارې خپلې کورنۍ سره بيا يوځای کېږي او څوک به يې پوښتنې ته راشي.

پوهېږئ، دا پروګرام څنګه له ۲۵ کالو وروسته بيا رایاد شو؟

دوه ورځې وړاندې په ټونس موټر کې له ميرويس ميدانه (کوټه سنګي) کورته راتلم، په شاته څوکۍ کې ناست کسان خپلو کې غږېدل. په دوی کې يو تن تازه د ميدان وردګو له چک ولسوالۍ څخه راغلی و. نورو ته يې د خپلې سېمې کيسه کوله.

دی، د چک ولسوالۍ له سيبک (چې په عامه محاوره کې يې سيوکه بولي) راغلی و. ويل يې :

په خدای چې اوس يې په ياد کړم، په بدن مې يخه خوله راشي، د سړکه په غاړه يې غورځولی و .

ځوان و، لاسونه يې زولانه وو، شا په تخته پروت و، لکه چې په سينه يې ويشتلی و، سينه يې تکه سره وه.

تاسې خو هغه ځای ليدلی کنه؟ له کلي ايله ۵۰۰ متره لرې دی، خلک په دې سړک ځي او راځي خو دې ځوان ته څوک د نږدې ورتلو جرئت نه کوي، دوه ورځې خو ما وليده چې هماغه شان پروت و .

(c) ketabton.com: The Digital Library

يو بل غږ کړ، دا ډېر خونکاره ځای دی، هېر مو شول يوکال وړاندې همدلته د خواجه عمري چينې ته نږدې يوځوان څو ورځې د ولې(يو ډول ونه) په يوه څانګ کې ځوړند و؟

دوی همدا سې مثالونه ورکول، خو زما فکر بله خوا تللی و او بې اختياره مې همدا جمله په خوله وه: (يه بچه کس کا هی؟)

۱۳۸۹د غبرګولي ۸مه

کابل

(c) ketabton.com: The Digital Library

ماشومان

زه يوه دوه نيم کلنه لور او يو څلور کلن زوی لرم. دواړه راته ډېر ګران دي او هغوی ته هم همدومره ګران يم.

کله چې د کور په دروازه ننوځم-هغوی لکه راتګ چې مې لاره څاري- په منډو شي او مخې ته مې راشي.

د هغوی راتګ رانه د دفتر ټوله ستړيا لرې کړي او په ليدلو يې نوې ساه واخلم.

داځل چې څنګه کورته ننوتم، هغوی په هماغه شوق را منډه کړه، دواړه مې غېږ کې واخيستل او ښکل مې کړل.

د کوټې خواته روان وم ، يو ناڅاپه ورېږدېدم، لاسونه مې سست شول، دفعتاً راته يو حالت په ياد شو:

موږ نه وړاندې ځمکه وښورېده، لوګي پورته شول او د نږدې کورونو ښيښې په شرنګا شوې.

ور ورسېدو ، سره لنبه تاوېدله او شاوخوا نيمګړي جسدونه ښورېدل، وينې ځمکه خټه کړې وه او ګامونه يې ښويول.

غوښې مو ټولولې چې، شاته مې د زګېروي غږ شو، مخ مې واړو : د هغه له سينې وينه را خوټېدله او هر اندام يې جلا- جلا ښوځېده، شيبه وروسته يې په برګه ږيره له خولې وينه راغله او سترګې يې ودرېدې، خو زړه يې هماغه شان ټپونه وهل.

ټکسي ته مو پورته کړ، لا روغتون ته په لاره وو، چې ورپېده او سترګې يې پټې کړې، موټر مو بېرته راوګرځو، خو حيران وو کوم خواته يې بوځو ؟؟ د جيب شيان مې ورته راوويستل ، د تذکرې په پوښ يې د ټېلېفون يوه شماره ليکل شوې وه، زنګ مو ورته وواهه

وروره ته (.....) پېژنې ! ؟

-هو ، خير خو به وي؟ هغه همدا اوس کار ته وتلی دی، مازيګر مهال به راشي .

(c) ketabton.com: The Digital Library

د کور ننبه مو ترې واخيسته او موټر مو ورتاو کړ. د انګړ ور مو ور وټکاوه، شيبه پس دوه ماشومان در وازې ته راغلل .

يوه په وره ژبه وويل: پلار مې کار ته تللی، ماته بوټان راوړي.

ما موټروان ته مخ واړو، خو هغه سره هم ځوا ب نه و يوا ځې اوښکې يې سترګو کې تاوې راتاوې شوې.

چاره نه وه، په وينو ککړ جسد مو ورښکته کړ، ماشومان غلي ودرېدل، يو ناڅاپه يې رامنډه کړه ترڅو مور ته يې ټينګول د پلار پر سينه يې منګولې ښخې کړې او...

ددې حالت په يادېدو مې له لاسونو دمه لاړه، خپل ماشومان مې له غېږې ولوېدل، ځای په ځای کېناستم او ټول کور والا رانه راتاوو، شول .

۱۳۸۵، کابل چهار آسیاب

(c) ketabton.com: The Digital Library

له ورېځې وېره

د کابل ښار په عيد ګاه جومات کې په سلګونو کسان د خدای ج حضور ته ليکه ودرېدل ، په ملا مات شول ، ټنډې يې په ځمکه ولګولې او بيا يې په عاجزۍ له لوی څښتن ج څخه، د باران غوښتنه وکړه.

لږ وروسته په اسمان کې ورېځې پيدا شوې، خلک خوشحاله شول، خپله دعا ورته قبوله ښکاره شوه.

خو د ورېځو په ليدو يو نا څاپه زما په بدن د وېرې يوه لړزه راغله، ستونی مې وچ شو ، پښې مې سستې شوې او اسمان ته مې له ډاره نه شو کتلی.

ذهن مې څو زره کاله وړاندې لاړ ، د عاديانو هغه حالت را په ياد شو ، چې د ورېځې په ليدلو خوشحاله وو او ويل:((هذا عارض ممطرنا ... الايه))

خو هغه د رحمت ورېځ نه وه، د خپلو بدو او ناروا اعمالو سيوری يې و ، چې پر سر يې ودرېد او د خدای (ج) له حکم سره سم ترې د اوبو پرځای ډبرې ووربدې.

د زړه له سترګو مې په خپل هېوادکې د خدای (ج) د خلقت پر شهکار (انسان) روان ظلمونه، يو- يو تېرېده.

هلته به له يوه انسانه سر پرې شو ، په بل به سرې ګولۍ ونښتې، بمونو به ماشومان په لنبو کې پورته کړل، بل به د يوه وحشي انسان د جنسي هوسونو قرباني شو او....

کله مې د زړه له سترګو دغه حالتونه د سرفلمي په څېر تېرېدل او کله مې د سر په سترګو په اسمان کې غوټه ورېځې ته کتلې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ټوله شپه له همدې وېرونکې حالت سره مخ وم، هره شيبه مې د کاڼو د ورېدو په ويره کې تېرېده او تر هغې په وېره کې وم ترڅو چې مې د نږدې جومات له منبره د سهار ملکوتي اذان واورېد.

۱۳۸۷، کابل

(c) ketabton.com: The Digital Library

وعظ

په هدیره کې له یوه تازه قبره خلک راټول وو ، په منځ کې یو تن چې سپینه لونګۍ یې پرسر او له مخه یې ګڼه ږیره راتاوه وه ولاړ و ، د لاسونو په خوځولو یې خبرې کولې.

هغه وویل :

ټول افغانستان له کفارو ډک دی.فحاشي ده ، عیاشي ده ، خلک ورځ په ورځ عیسویان کېږي. ای خلکو ! خدای ته به څه ځواب ورکړئ ؟؟

هغه په پوره جذبه د جهاد د فرضیت احکام یو په بل پسې بیان کړل او بیا یې قبر ته لاس ونیو:

د همدغو شهیدانو برکت دی چې، پر موږ له اسمانه کاڼي نه اوریږي او که دغه شان مجاهدین نه وي نو ..... ؟

ای بې همته ولسه ! په خپلو زامنو د امریکایانو خدمت مه کوئ ! جهاد ته یې را ولېږئ !

جهاد یوازې په طالبانو فرض نه دی، ټول مسلمانان باید دا فریضه ادا کړي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

لا ورځ تېره شوې نه وه، چې په يو بل کلي کې د جنازې اعلان وشو، جنازه تېره شوې وه، د هديرې په لور مې منډې کړې دا کلی مور نه لرې و، ترڅو رسېدو مړی ښخ و او ملا صاحب د قبر په سر وروستۍ خبرې کولې.

ملا صاحب وويل :

دا کوم شريعت اجازه ورکړې چې، پرته له محکمې دې څوک ووژل شي؟ کوم دين سر غوڅولو ته جواز ورکوي ؟؟

قران څه وايي ؟ خدای ج خو ناحقه قتل حرام کړی دی.

حاضرينو !

طالبان ديني علماء وژني، انجينران، ډاکټران، عام خلک وژني، مونږ اسلامي جمهوريت لرو، اساسي قانون لرو. د دې اسلامي نظام پرورانديې درېدل بغاوت دی، د باغيانو مرګ روا دی.

هغه، د وژل شوي سرتېري قبر ته لاس ونيو: له اسلامي جمهوريت او خلکو څخه دفاع يواځې د ملي اردو دنده،نه ده. زمونږ د ټولو وجيبه ده .

زما څنګ ته ناست سپين ږيری، چې په ا،بله جنازه کې هم راسره و، مخ را واړو :

ځوانه !

مونږ خو نه پوهېږو، څه چې ديني عالمان وايي په هماغه عقيده لرو، ته راته ووايه ! د چا ومنو ؟؟

بوډا ټول لړزې واخيست، په سپينه ږيره يې رڼې اوښکې راغلې، پر اوږه يې راته لاس کېښود:

تاته وايم و ځوانه!

زمونږ بچي خو دواړه خوا وژل کېږي، کوم په حقه دي کوم ناحقه دي ؟ ولې ديني عالمان يوه خبره نه کوي؟؟

ما سر پر زنګنو ايښی و، هغه هماغه شان لګيا و. يو وخت مې سر پورته کړ، چوپه چوپتيا وه، خلک ټول تللي وو، سپين ږيري قبر ته ډډه وهلې وه او په قبرونو جنډې رپېدلې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

۱۳۸۲، کابل

د خپلواکۍ جشن

(c) ketabton.com: The Digital Library

نه پوهېږم څه تاثير به وي؟ خو چې کله مې د چا خبره په ځواني پل اينښی، نو شوقونو رانه کډه کړې ده .

له يوې اونۍ مې ملګري راپسې وو او ټينګار يې کاوه چې بايد کابل ته ورسره لاړ شم ، خو مانه منله .

د اسد مياشت په اخر وه، ګرمي خوله ښخه کړې وه، مازيګر چې کورنه بيرون راووتم، درې ملګري مې د کور څنګ ته ولاړ وو.

يوه غږ کړ: پلمه، ملمه نه منم ، خامخا به راسره ځې.

يوه بل وويل: وروره ! سبا د اسد ۲۸ مه ده، د ازادۍ ورځ ده، دې جشن ته به خامخا ځوو.

ما تر څو (نه) ته خوله جوړوله، بل ملګري مې غږ کړ: د ازادۍ جشن دی، اخر ته د وطن له ازادۍ سره هم مينه نه لرې ؟

نا چاره وم، سبا ټول د موټرو اډې ته راټول شوو ، چې کله مو د سورلۍ موټر له سرخکانو تېر شو ، درې څلور زېړ رنګه موټر چې، درنې وسلې يې پر سر نصب وې او د هرې وسلې تر شا يو تورو چشمو والا کل سری ولاړ وو ، په مزه –مزه روان وو.

چې کله به زموږ موټر څو متره ور نږدې شو ، لا س به يې وخوځاو او بيا به يې د وسلې شپيلۍ تاوه راتاوه کړه.

بېرته به شا ته شوو ، دوی په خپل زړه روان وو ، کله به لاره کې ودرېدل، دوربينونو کې به يې د غرونو ډډې وکتلې او کله به بېرته موټرو ته وختل.

زموږ شاته په سلګونو موټر نور هم وو ، خو هيچا کې د مخکې ورتګ جرئت نه و.

(c) ketabton.com: The Digital Library

مازيګر قضا پر ماهيپر ور پورته شوو او کله چې غازي لوبغالي ته رسېدو ، نو خلک خواره شوي وو او د خپلواکۍ جشن يې لمانځلی و .

د ۱۳۸۲ لمريز کال د زمری ۲۷ - مه

کابل

(c) ketabton.com: The Digital Library

مور

د دهن باغ څلور لاري کې داسې خلک را ټول وو، تا به ویل د کوم هنر مند د فن ننداره کوي. خو ټولو سترګې پورته نیولې وې، دچوک شاو خوا کومک داره جګې ډاټسنې ولاړې وې او تو ر پاچ لنګوټې پر سر خلک، کلاشینکوف په لاس ګرځېدل را ګرځېدل.

د څلور لاري د ننه دوه ځوانان د دار په پړو کې ځوړند وو او خپل بې حرکته سرونه یې پر اوږو ایښي وو. بې ساه بدنونو به کله لیدونکیو ته مخه او کله شا اړوله.

خلکو ورو-ورو ځای خوشې کاوو ا وګڼه ګوڼه کمېدله. د ما زیګر لمر هم له غمه ژېړ اوښتی و او له وېرې د غره شاته پټېده.

خو یوه چادري کړې ښځه هماغه شان په خپل ځای ولاړه وه او دواړه سترګې یې په بې ساه کا لبوتونو نښلولې وې. سپین ږیري هغه کورته د تلو په نیت کشوله خو هغې د ژړا له بدرګې سره همدا ویل: زه مې ځوی دې سړې شپې ته یوازې نه شم پرېښودی.

۱۳۸۳- غبرګولی ۱۳، کابل

(c) ketabton.com: The Digital Library

د بهرنيو ځواکونو د راتګ،يوه شپه

د۱۳۸۰ لمريز کال د ژمي سوړ موسم و ، امريکايي جنګي الوتکې په کا بل کې د افغانانو د خلاصون له پاره د اسې ترو ريستانو پسې ګرځېدې، تا به وې د فلسطين بېوسه خلک يې دا سرا يلو له بې رحمانه ير غلونو خلاص کړي او اوس د دوی نوبت دی.

موږ د درېيم مکروريان د ۲۳ بلاک په دويم پوړ کې او سېدوو. د بمونو لړزونکيو غږونو رانه خوب تښتولی و ، ټوله شپه مو په غمونو تېروله.

موږ سره په خونه کې يو عصبي ناروغ و. د هر بم له غږ سره يې چيغو نږدې ګاونډيان خبرول.

د شپې ۱۲ بجې شوې، ايله مو سترګې پټې شوې وې چې، بيا د الوتکې غږ شو او بيا شيبه وروسته يو زورور غږ بلاک ونړوراوه، له دې سره سم د نا روغې له خولې وېرونکې چيغه ووته، ټو ل بدن يې په رپېدو شو ، وروسته يې سترګې ودرېدې، بې هوښه شوه او بيا ان تر سهاره ورته ټول حيران ا وپريشان نا ست وو.

۱۳۸۳ –وږی ۲۲

کابل

(c) ketabton.com: The Digital Library

عجیبه مخلوق

د شهزاده سرای مخ ته یو ماشوم چې د جنګ سوغات (ماین) ترې پښې اخیستي، په سینه پروت دی.

که څه هم د کابل ښار په دغه سرای کې په میلیونونو ډالر او نور اسعار لاس په لاس کېږي، خو د ماشوم په مخ کې په زړه غوړېدلي ټوټه یوائې یو څو افغانۍ پرتې دي .

ماشوم له سرای نه هر راوتونکي سړي ته چې بنډلونه یې په لاسونو کې دي ګوري، خو ده ته د چا پام نشته.

د ماشوم عمر روژې ته جوړ نه دی، خو دومره وړی ښکاري لکه ټول عمر چې روژه وي .

لغړ ماشوم د هغو کسانو ننداره هم کوي چې، د اختر لپاره یې خپلو بچیانو ته ښکلي او ښایسته رختونه اخیستي دي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

غرمه په تېرېدو ده، خو دماشوم مخ ته یو اځې نیمه سره ډوډی چې کوم سخي (!) به پرې لورولې وي ، پرته ده.

هغه فکر وړی دی او همدې فکر کې د جومات د ملا امام دعا ته غوږ دی.

اما م صاحب ، په دعا کې وایي: خدایه !ته عادل پاچا یې زموږ په حال ورحمېږه.

په دې خبره ماشوم موسکی شو او شونډې یې وخوځېدې.

شاید د هغه له خولې راوتلي وي چې، عجیبه مخلوق دی؟ له خدایه عدالت غواړي خو خپله یې ورته شا کړې ده.

د ۱۳۸۲ لمریز کال د چنګاښ ۲۷ - مه

کابل

(c) ketabton.com: The Digital Library

هاوان

د هاوان توري شپيلۍ اسمان ته خوله وازه نيولې وه، دوه کسان ورته ولاړ وو.

يوه، پره داره ګولۍ ور خطا کړه او بيا دواړو ترې شاته منډې کړې او په غوږونو کې يې ټينګې ګوتې کېښودې.

ماويل: خدايه! ستاهم عجيبه مخلوق دی، خپله يې غږ اورېدو ته نه دي تيار؛ خو د بل چا پرې کور ورانوي.

۱۳۸۲لمريز کال ،د لړم۱۲ - مه

(c) ketabton.com: The Digital Library

لقمان ځور شو

چې ځنګه موټر ته پورته شوم، په وروستۍ څوکۍ کې مې په يوه ماشوم نظر پرېوت. لکه چا چې يې له مخه رنګونه زبېښلي وي، سپېره و.

لکه پوليس؛ هره يوه ته به يې، جلا- جلا وکتل او بيا به يې تکيه وکړه او سترګې به يې په چت ونښلولې.

د ماشوم خوا ته د هغه پلار هم ناست و، هغه غوښن او پرېړ سړی و، خو زنګانه نه لاندې يې پلاستيکي پښې وې.

زه له خپل زوی (احمد رشاد) سره له جلال اباده، د لغمان په لور روان وم. د الفت صاحب مزار ته مې لاسونه پورته کړل او چې ځنګه مې شاته وکتلې نو بيا مې پر هغه ماشوم پام شو.

د لاسونو ګوتې به يې يو بل کې ورکړې، دواړه لاسونه به يې پورته کړل، سپېرې او وچې متې به يې ښکاره شوې. له څوکۍ به معمولي پورته شو، بېرته به کېناست.

پلار يې په څوکۍ کې له ناستو کسانو سره مجلس شروع کړ، خبرې د همدې ماشوم په اړه وې.

زړه مې صبر نشو، يو کس سره مې خپل ځای بدل کړ او وروستي سيټ ته واوښتم.

(c) ketabton.com: The Digital Library

پلار يې فضل الرحيم نومېده، د لغمان داليشنګ ولسوالۍ اوسېدونکی و او همدلته د عبدالله ابن مسعود په ښوونځي کې ښوونکی و.

هغه ويل چې، ۱۳۷۱ کال کې په ماين الوتی او دواړه پښې يې پرې شوي دي.

د ماشوم په لاس کې د درملو کڅوړه وه ، پلار يې ويل: د اعصابو ډاکټر ته مې راوستی و.

دولس کلن لقمان يو ناڅاپه د دوا کڅوړه وغورځوله او بيا يې وه ويل: زه دوا نه خورم، ما هم الوځوي.

فضل الرحيم خپل زوی په غېږ کې ونيو او بيا چې ويده شو ، نو کيسه يې پيل کړه:

لقمان، د خپل ورور له لاسه دې حال ته رسېدلی.

حيران شوم، په زړه کې مې له داسې ورور سره نفرت پيدا شو او د دې تنکي ماشوم د ټولو بدبختيو سبب مې همدا وګڼه.

فضل الرحيم کيسه وغځوله:

د لقمان مشر ورور محمد انيق دوه کاله وړاندې نهم صنف کې مکتب پرېښود او ايران ته لاړ، د تېر کال په دلوه کې رد مرز شو.

د ايران د تګ نه و ۱۸ کلن و ، خو مجبوري وه.

يوه مياشت به شوې وي، نن څوم تاريخ دی؟ يوه غږ کړ ، د ثور ۱۹مه.

فضل الرحيم شيبه غلی شو او بيا يې ويل: نه ، توبه خدايه ! مياشت نه ډېر وخت کېږي. د حمل ۲۳مه وه، زوی مې له خپل استاذ (ويلډنک کار) او درې نورو مزدورانو سره د ننګرهار لعل پورې ولسوالۍ ته روان و چې، موټر يې په ماين والوت او ټول، ټوټه ـ ټوټه شول.

دې کليوالو ماسره ډېره ناځواني وکړه. د محمد انيق غوښې يې راوړې، خو ماته يې ونه ښودې.

خو لقمان ځان تابوت ته ورسو ، مانه خو دا هم ښه دی. د خپل ورور اخيري ديدن خو يې وکړ.

د فضل الرحيم سترګې ډنډ شوې، سلګيو پسې واخيست او بيا کوچنی لقمان هم راويښ شو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د لقمان په سر مې لاس تېر کړ او ورته وه مې ویل: ګرانه ! مکتب ته ځئ؟

- هو شپږم کې یم. خو اوس مې درس نه زده کېږي. نور مکتب ته نه ځم.

-نه ، ته ډېر هوښیار هلک یې چې، دا دوا وخورې جوړ تیار به شې، بیا به دې سبق هم ښه زده شي.

د شپې خوب درځي ؟

- چې ویده شم ، لالا مې وینم، یو نا څاپه ډزشي، او بیا مې لالا ټوټه ـ ټوټه شي، وینې یې زما په مخ هم راولوېږي.

زه چیغه کړم، مور مې هم راویښه شي او بیا تر سهاره دواړه ویښ یوو.

د لقمان بیا سترګې سرې شوې، ژر-ژر یې ساه اخیستله، د دوا کڅوړه یې پلار ته ورکړه:

دوا نه خورم، ما هم الوځوي، زه مړ کېږم. پلار یې په غېږ کې ټینګ ونیو ، ټول رپېده او د دوا کڅوړه د دوه پلاستیکي پښو په منځ کې پرته وه.

د ۱۳۹۰کال د غویي ۲۱مه ، جلال اباد

(c) ketabton.com: The Digital Library

مدافعان

د شپې نږدې اته بجې وې. کابل ښار کې لا هماغه شان ګڼه ګوڼه وه او هر موټر له بله د مخکې کېدو کوښښ کاوه .

ما سره په موټر کې د دفتر دوه بهرنيان هم ناست وو . موټر د باغ بالا پر سړک ورو-ورو روان و .

دلته د سړک تر دواړو غاړو کورونه هم موقعيت لري .

له يو-يو موټره د هارنډونو غږونه پورته کېدل. ناست امريکايي او انګريز يو بل ته وکتل او بيا يوه وويل :

عجيبه وطن دی. عجيبه خلک دي. په دې شپه کې هارنډونه کوي، څوک به ويده وي، څوک به ناروغه وي، د هيچا فکر ورسره نه شته .

(c) ketabton.com: The Digital Library

امريکايي غږ کړ: دا خو د بشر د حقونو نقض دی، که زموږ ملک کې دا کار څوک وکړي جريمه کېږي .

انګريز وويل: دلته د بشر د حقونو په غم کې څوک نه دي، هيڅوک د بل غم نه کوي .

په همدې وخت کې راډيو د اتو بجو خبرونه پيل کړل:

تېره نيمه شپه د ناټو هوايي ځواکونو په هلمند کې يو کور بمبار کړ.

نطاق زياته کړه: دغه کور چې د کلي په منځ کې و ، ناټو پرې د ترهګرو د پټنځای شک کړی و ، خو وروسته معلومه شوه چې، په وژل شويو کسانو کې ميرمنې او تنکي ماشومان هم شامل دي او...

په بدن مې يوه لړزه خپره شوه، اوار رپېدم، ناست بهرنيان راباندې پوه شول.

يوه وويل :

زموږ په خبرو خپه شوې؟ بد خو مو ونه ويل؟ ټول بشر يوو بايد د بشر درناوی وکړو .

ماوې: نه، رښتيا هم تاسو د بشر د حقونو مدافعان ياست !!

۱۳۸۵ د تلې اوومه ، کابل

(c) ketabton.com: The Digital Library

شعار

شعار

له مخامخ هوټل څخه د چک چکو غړونه راتلل، پر دېوالونو او دروازه يې د مارچ د اتمې (د ښځو نړيواله ورځ) په اړه؛ بيلابيل شعارونه لګېدلي وو. پر يوه لويه شنه ټوټه په سور رنګ ليکل شوي وو:((پرېږدئ ! چې ښځې خپل حقونه خپله ترلاسه کړي.))

د هوټل مخې ته يوه ميرمن په زړو جامو کې ناسته وه، هغه ډېره عمر خوړلې نه وه؛ خو لاسونه يې داسې لړزېدل، لکه څو ورځې يې چې په مړه ګېډه ډوډۍ نه وي خوړلې.

د ميرمنې سترګې د هوټل په دروازه ننښتې وې، شيبه وروسته رنګارنګ نجونې او ښځې چې غاړکۍ يې لمرته ځلېدلې را ووتلې. سوالګرې نه فقر جرئت وړی و، هوټل ته د ننوتلو زړه يې نه درلود. خو لکه چې په ليک پوهېده. چې څنګه يې په مخامخ ځړېدلي شعار (پرېږدئ ! چې ښځې خپل حقونه خپله ترلاسه کړي.) سترګې خښې کړې، پورته شوه. غوښتل يې له خپلو همنوعو څخه د يوې مړۍ وچې ډوډۍ لپاره روپۍ وغواړي.

د ننوتلو هڅه يې وکړه خو دې سره بلنليک نه و، چا پرېنښوده، را وتلې ميرمنې بېرته د هوټل په سالون ننوتلې او دې هماغه شان له باندې لګېدلي شعار ته کتل.

۱۳۸۲، د کب ۹مه کابل

(c) ketabton.com: The Digital Library

مبارزه

نن بيا څو خړ او ژېړ موټر، چې ماشينداري يې پر سرونو نصب وې او تر شا يې تورې عينکې په سترګو کسان ولاړ وو، د هوايي ډګر په لور ګړندي را خوشې وو.

دوی ته،چې د ماشيندارو شپيلۍ يې اخوا دېخوا تاوولې او د لاسونو په اشارو يې نور موټر ځانته نږدې نه پرېښودل، د هوايي ميدان دروازه له ورايه پرانيستل شوې وه. د پوځي موټرو په منځ کې امبولانسونه هم وو او پر سر يې سرې رڼاوې تاوېدلې.

موږ په دروازه کې دتالاشۍ دنده لرله، خو هغوی پرته له دې چې را وګوري، را ننوتل. امبولانسونو څخه، څو تابوتونه ښکته کړی شول خو لا الوتکه پرواز ته نه وه چمتو.

يوه پوځي کماندړ چې خړ رنګه برګ يونيفرم يې پرتن و او پر اوږه يې بيلابيل نښانونه ټومبلي وو، تابوتونو ته لاس ونيو او وه يې ويل:

دوی له نشه يي توکيو سره په مبارزه کې ځانونه قربان کړل، نشه يي توکي يوه ستره بلا ده، که له منځه لاړه نه شي نو بشر به له منځه يوسي. پر دغه پوځي افسر، مخابره کې غږ وشو او له تابوته لرې شو، په خپله ژبه له چا سره غږېده او لاسونه يې خوځول.

(c) ketabton.com: The Digital Library

نورې خبرې يې سمې نه اورېدل کېدې خو د نار کوتيک Narcotics (نشه يي توکي) کلمه يې ډېره تکراروله. زه هم تابوتونو ته فکر وړی وم، پر یوه تابوت په انګريزي نوم ليکل شوی و او له نوشتې يې داسې معلومېده چې دغه ځوان دې شل کلن وي.

زړه مې غټ کړ: ماويل ، دا هم ځوان دی راځه اخري ديدار يې وکړه. د تابوت سر مې ورو پرانيست، تابوت له وړو ځلور کونجه پاکټونو نه ډک و ، ژر مې بېرته پټ کړ ، وه ويرېدم، ماويل هڅې نه چې د نشه يي توکو د مبارزې د اسرارو د افشاء په جرم، دعدالت ميز ته کش شم.

۱۳۸۲کابل

(c) ketabton.com: The Digital Library

او ماشوم بې پلاره شو

ورکشاپ پوره ځپلی وم. د مرې تبې احساس مې کاوه، مازيګر چې څنګه د کوټې له ګرين هوټل نه راووتم ، قانع مې مخې ته راغی او د سالارو باغ د ليدلو بلنه يې راکړه.

عبيدالله قانع يو نری او لوړ زلمی دی. هغه په اسعد اباد کې د ښکلا راډيو مسوول دی. زه چې له پخوا راهيسې د خپلو سيمو د ليدلو تنده لرم، ورته هو مې کړه.

زه، زما ملګري فاضل ناګار او عمران واک، درې واړه د قانع کرولا ته پورته شوو.

سالار باغ د اسعد اباد - جلال آباد پرلويه لاره، د سيند په غاړه موقعيت لري. قانع موټر را تاوو کړ او ويل يې چې، دلته يې د تره کور دی.

موږ د حجرې په ځای د سيند غاړې ته ښکته شوو او بيا شيبه وروسته کوربه د شېدو چای له ډک پتنوس سره راغی.

سيند د دوه غرونو منځ کې روان دی، خو لکه چې د وطن له تندې خبر وي، مخکې تګ ته يې زړه نه کېږي، له ډېرې غوصې له غټو ډبرو سره سر ووهي ، تم شي خو چې څوک يې په قدر نه پوهېږي او د پاتې کېدو ست ورته نه کوي نو بېرته په نه زړه حرکت وکړي.

مخامخ شين غر دی.او په لمن کې يې څو ډبرين کورونه ودان دي. شاته هم يو لوړ غر دی خو شين نه دی او پر سريې د بهرنيو ځواکونو پوسته پرته ده او بيرغ پرې رپېږي.

مخامخ کورونو ته مې لاس ونيوه او بيا مې ويل: خبر دی، غريب به وي خو چې داسې د شنه غره لمن کې د سيند په غاړه پراته دي، نو ښه به خوشحاله وي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

کوربه چې شاکرالله نومېده ، خبره راپرې کړه: خوشحالي چېره ده ؟ همدا نن غرمه یو راکټ ولګېد . له دې خبرې سره مې لاسونه سست شول او پیاله مې کېښوده.

هغه زیاته کړه: د کورڅښتن په خپلو پټیو کې وابنه کول، چې راکټ یې خواته ولګېد او ځای په ځای شو.

شکرالله خبره اوږده کړه: د خدای رحم و چې، همدا شیبه یې، ماشوم زوی کورته تللی و او چې کله بېرته راغی نو پلار یې په ډنډ وینو کې پروت و.

راکټ ، د سالارو دغه ماشوم بې پلاره کړ او کورنۍ یې ورته د ویر په ټغر کښېنوله، خو د غره پر سر د بهرنیانو پر پوسته هماغه شا بیرغ رپېده.

کونړ ،اسعد اباد ، د سالارو بڼ

د وری۲یمه، ۱۳۹۰

(c) ketabton.com: The Digital Library

کندهاری

پر لوړه پوله بوډا يواځې ناست و. مخامخ نړېدلې ختېينې کلا ته يې کتل. د کلا د لرګي لوی ور سوزېدلی و، خونې چپه پرتې وې او د کلا په منځ کې د سکرو ټېټې ونې ولاړې وې.

بوډا يو ناڅاپه لړزې واخيست، پورته شو ، د کلا په لوريې منډه کړه، کلا ته نږدې يې غبږ پرانيسته:

شکر ، ټيټ شو تا به وې کوم ماشوم په سربنکلوي، لا سونه يې بېرته را ټول کړل، کړو په ملايې سمه کړه، پر نړېدلو ديوالونو يې نظر وګرځاوه او بيا يې يو دم را منډه کړه.

ستړی شو، کېناست، ژوره – ژوره، ساه يې را وېستله او د ټنډې په ګونځو کې يې خولې تاوېدې را تاوېدې

پر اوږه مې ورته لاس کېښود:

بابا !

دومره په شوق کلا ته لاړې او بيا !؟

د هغه خوله وچه وه، غاړه کې وچه مری تله راتله ، ډنډ سترګې يې زما په سترګو ښخې کړې وې، او له ښو يې يوه – يوه اوښکه څڅېده .
يو دم يې خوله پرانيسته !

(c) ketabton.com: The Digital Library

هلته مې ګلالۍ - ګلالۍ لمسيان وو ، اولادونه مې وو.

سلګيو واخيست ، لړزې ونيو

ماکې هم د پوښتنې وس نه و ، غلی وم. کله مې مخامخ نړېدلې کلا او کله مې ترخوا ناست بوډا ته کتل.

يو ناڅاپه يې له زنګنو سر پورته کړ ، اسمان ته يې وکتل تا به وې اوس هم په هوا کې خپل قاتلان ويني. مخ يې سور شو ، سترګې په کولکونو کې راووتې ، هماغه شان يې پورته کتل او په خبرو يې پيل وکړ:

ځوانه !

په هغه ورځ يو نا څاپه، په هوا کې غړونه شول، څو الوتکې ښکاره شوې، تاوېدې را تاوېدې. درزهار شو ، تا به وې له اسمانه د سکروټو ږلۍ اورېږي

دا نړدې کلی وينې؟ څو طيارو پرې سينې خالي کړې او په لنبو کې ورک شو ، زه د ژړۍ (د کندهار يوه ولسوالۍ) بازار کې وم، چې کله را ورسېدم له کلي اورونه راتاو وو او غبر ـ غبر لمبې هوا ته پورته کېدې .

په منډه راغلم د لنبو په منځ کې مې خپل ... له دې خبرې سره يې يو زوروره چيغه وکړه، زړه مې ډيپ ولويد ، بدن مې سست شو ، ماوې که په سر مې بم ولوېد.

سپين ږيري ډېر وس وکړ خو کيسه يې پوره نه کړه ، شونډې به يې بېرته کړې، و به رپېدې خو د خبرو په ځای به تري چېغه ووته .
ښه شيبه دواړه غلي وو، بوډا بيا ځان خبرې ته جوړ کړ، مخ يې را واړو : ځوانه !

ډېر وخت شو چې زه کلي ته نه ځم، چې کله ورشم د ماشومانو شور ماشور مې په ياد شي ، لمسيان مې په زړه را وګرځي،چې رامنډې به يې کړې او پښو نه به مې را تاوو شول.

اوس کلی غلی دی، هغه شور په کې نه شته ، اوس راته څوک د بابا نارې نه وهي زه اوس هلته نشم تلی ، زه بې څوکه شوی يم ، زويه !دې کاپرو په اخر عمر کې يوازې کړم .

(c) ketabton.com: The Digital Library

۱۳۸۲، کابل

(c) ketabton.com: The Digital Library

عجيبه قضاوت

دوه سپيان خوا په خوا په ځمکه خلم پراته وو . د پښو په منځ کې يې هډوکي نيولي او پرې خونېدل.

لږ وړاندې دوه ځوانان يو بل ته، سره – سره کېدل، له ښکنځلو خبره تېره شوه، لاس او ګريوان شول.

د دواړو له خولو او پزو وينې روانې شوې، خو لا ساړه شوي نه وو او هماغه شان يې يو پر بل باندې وارونه کول.

دربېيم ګړی ترمنځ شو ، په څه خوارۍ يې سره جلا کړل.

په قهر يې وويل: سپيان خو نه يي چې خپلو کې جنګونه کوئ ؟

سپيانو يو بل ته وکتلې، سرونه يې وښورول شايد ويلې وي چې، انسانان هم عجيبه قضاوت کوي!!

کابل ، ۱۳۸۲د لړم دوهمه

(c) ketabton.com: The Digital Library

(c) ketabton.com: The Digital Library

د خوسي سر

شاید لږه شېبه وړاندې به د غه سر د خوسي له تنې جلا شوی و ، خو سترګې یې هماغه شان پرانیستې وې.

څو کسان د قصابۍ هټۍ ته ولاړ وو ، قصاب په تېره چاړه د غوښې ټوټې جلا کولې او سر په پرانیستو سترګو د هر څه ننداره کوله.

حیران وم ، ما وې څنګه سر په چوپه خوله ، له ځانه د غوښود ټوټو د جلا کولو تماشا کوي؟

خلکو ته هم په فکر کې وم ، هغوی ټولو لېدل چې، سر ورته مړې سترګې ګوري خو دوی په ګېډو لاسونه وهي.

حیران وم ، شیبه وروسته مې یو نااشنا غږ واورید ، ځانته مې پام شو خالي اسکلیت پاتې وم، څو چاړه په لاس کسان رانه راتاو دي او چړې یې زما په هډوکو خولې لګوي.

شاو خوا مې وکتل، خلک مې تماشا ته چوپه خوله ولاړ دي او په شونډو ژبې راکاږي.

۱۳۸۵ د زمري **۲۵** مه ، کابل

(c) ketabton.com: The Digital Library

د آبادۍ وېره

جلرېز ولسوالۍ کې يوه واده ته بلل شوی وم. جلرېز د ميدان وردګ له ډېرو ښکليو ولسواليو څخه ده .

پخوا به د سړک دواړو غاړو باغونه سپېره وو، خو اوس تک شنه ښکاري او په شنو پاڼو کې ژېړو زردلو او سرو مڼو د باغونو ښکلا لا پسې زياته کړې ده .

پخوا دغه سړک خامه و، موټرو به د تګ راتګ په مهال دوړې جوړولې او بيا دغو ګردونو، سړک ته نږدې باغونه بدرنګه کول.

خو اوس سړک قير شوی دی، د سترګو په رپ کې له ميدان ښاره ور رسې، په دې سړک کې يوا ځې هغو ځايونو کې موټرورو کېږي چې ماينونو الوځولي دي .

تېر مازيګر مې له کابل ښاره حرکت وکړ او لا ماښام شوی نه و، چې ور ورسېدم .

د واده ديګې د مڼو او زردلو په شنه باغ کې پخېدل او د ډوډۍ انتظام په يوه ختين کور کې شوی و.

ډوډۍ وخوړل شوه او بيا يو محلي سندر غاړي له خپلې ډلې سره چې ارمونيه، طبله، رباب او غټ لاوډ سپيکرونه ورسره وو، راغی .

دغې ډلې ته انګړ کې يو جلا ځای جوړ شوی و، دوه غټ ډايکونه ولګېدل او بيا، سندر غاړي تکراري سندرې پيل کړې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

خلک ورته په کوتو ، انګړ او زينو کې ناست وو او چکې يې وهلې.

يو نيم به لکه کولنګی چرګ د سندرغاړي مخکې کوږ اوږ را تاوېده او نورو به پرې د لاسونو په تهاکو ګټلي لوټونه شيندل .

په فضا کې د الوتکې غږ و ، شايد په همدې سيمه يې دورې کولې، ما ويل هسې نه همدا کور په نښه کړي او بيا مو سبا په جسدونو د ترهګرو نوم کېږدي .

دا يوه اندېښنه وه، ځکه څو ځلې بهرنيو ځواکونو په ختيځ او سويل کې دغه شان مراسم بمبارد کړي دي .

ما يواځې د يوې سندرې نيمايي اورېدو ته حوصله وکړه، نور مې زړه په تنګ شو او له کوره ووتم .

د منهو باغ کې په غوړېدلي پلاستيکي سترنجۍ چې ځای – ځای، پرې وريژې پرتې وې، وغځېدم .

خوب نه راته، له يوې خوا بې خونده موسيقي غږېده او له بلې خوا باغ کې اشپزانو په لوښو وينځلو شور جوړ کړی و.

حيران وم څه وکړم ؟ زه لا همدې چورت کې وم چې د ماما زوی مې راغی، ويل يې راځه بازار ته ښکته شو او يوه يخه پيپسي درباندې وڅښم.

موبايل مې روښانه کړ په سکرين څه باندې لس بجې ښکاره شوې.

زړه او نا زړه روان شوم، د لمرينې بربښنا ځراغونو چې، په دنګو ستنو کې را ځړېدلي وو، د جلرېز بازار رڼا کړی و. دوکانونه تړل شوي وو ، يو نا څاپه به ، دوه- درې سپيان په منډه له سړکه تېر شول. نور څه نه تر سترګو کېدل .

د بازار اخري برخې ته لاړو ، دلته يو لوی ماشين ولاړ و او همدلته قير سړک نور ختم شوی دی .

ماشين سره جوخت د سړک د غاړې په وياله کې يو وسلوال ګوته په ماشه ناست و. ځان سره مې ويل، چې که بېرته وګرځو شک و نه کړي، مخامخ پرې ورغلو .

وسلوال چې يونيفرم يې پر تن و ، له ويالې راپورته شو ، چې کله ورته بې ضرره ښکاره شوو نو له هماغه ځايه يې ستړي مشي راکړل دا پوليس د جلرېز ولسوالۍ د سنګلاخ اوسېدونکی و .

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغه ویل دلته مو یوه پوسته ده. ما ویل نو ویاله کې څه کوې ؟ پولیس، د ټوپک شپیلۍ ماشین ته ونیوله : د همدغه ماشین د ساتلو لپاره شپه په ویښه تېروو.

ما ویل: نو دا خو ښوک پټولی نشي؟

هغه ځواب راکړ: پټولی یې نه شي، خو سوزوي یې، په راکټ یې ولي .

شیبه غلی شوم ، ځان سره مې ویل: کوم ملک کې چې د آبادۍ کارونه په دومره وېره تر سره کېږي، هغه به څنګه ودان شي ؟؟

۱۳۸۹،د زمري ۷مه ،

کابل

(c) ketabton.com: The Digital Library

چرګان

چاړه په لاس ځوان، چې کالي يې په وينو ککړ وو او ځای- ځای پرې سپيني بڼکې نښتې وې، قفس ته لاس ونيو او بيا يې وويل: کوم يو دې په کار دی؟

يو چاغ چرګ مې په نښه کړ، ښه تنکی و او د سپينو بڼکو له منځه يې د شا، سره غوښه ښکارېدله.

هغه، لاس وردننه کړ، چرګان په وسپنيزې پنجره کې په ټوپونو شول او بيا د چرګانو قصاب په نښه کړی ترې راوويست.

اجل نيولی يې ځملاوه، په مرۍ يې ورته چاړه راتېره کړه، وينو دارې وکړې او د شاوخوا ځمکې سور رنګ يې بيا تازه کړ.

د چرګ ساه لا پوره ختلې نه وه، چې پوستکی يې ترې وويست او بيا يې د لرګي پر يوه ګنډه (غټ لرګی) کېښود او ټوټه–ټوټه يې کړ.

نورو چرګانو هماغه شان ورکتلې.

ما ويل، اوس به يو شور جوړ شي، په پنجرې به هجوم راوړي او د ازادۍ لپاره به خپله وروستۍ هڅه وکړي.

خو داسې ونه شول، په چا چې راغله، په هغه راغله.

د چرګانو نسل مې له پامه بد شو، بې غيرته راته ښکاره شو.

ټوټه شوی چرګ مې په پلاستيکي کڅوړه کې لاس کې نيولی و او کور ته په لاره مې چورتونه وهل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

دا چرګ څه بې غیرته نسل دی، ښه یېویني، چې هره ورځ یې له پنجرې ملګري راوېستل کېږي او په مخ کې یې حلالېږي، خو دوی هېڅ نه کوي او خپل مرګ ته شېبې شماري.

دوی خو هسې هم تول وژل کېږي، ولې یوه ورځ ځانونه، نه وژني؟ ترڅو راتلونکی نسل له دغو قصابانو وژغورل شي؟

د فکرونو لړۍ مې د امبولانسونو چیغو وشلوله، کلي کې خلک راټول وو، له امبولانسونو یې د دوو تنکیو ځوانانو تابوتونه راښکته کړل، ټولو حیرانې حیرانې ورکتلې.

زمونږ کلي ته یې څو ورځې وړاندې هم، غبرګې جنازې راوړې وې او خلکو ورته یوا ځې ژړلې.

۱۳۸۹،د لړم۱۱مه، ،کابل

(c) ketabton.com: The Digital Library

خاموش کلی

ډېر عجيبه کلی دی، اوسېدونکي يې له شاوخوا ديرشو کلونو راهيسې چوپه خوله دي. دا کوچنی کلی نه دی، له ۱۰۰۰ ډېر کسان په کې ميشت دي، خو ټولو په يوه خوله د خبرو نه کولو سوګند کړی دی.

دا کلی د اسد اباد بازار له عمومي سړک نه څو ګامه لاندې موقعيت لري. اوسپنيزه دروازه ورته درېدلې ده او هيڅوک ترې باندې نه راوځي.

ملګرو!

ما د دې کلي په اړه ډېر پخوا اوريدلي وو، خو پرون مازيګر مې وليده، ډېر ځنډ يې د دروازې مخې ته ودرېدم خو چا سر را پورته نه کړ.

اوښکې مې تويې کړې، عذر او زارۍ مې وکړې خو دوی هيڅ را ونه کتل.

د دوی ضد له ما شومتوبه نه دی، ټول اوسېدونکي يې مخور او ځوانان دي، خو له خپلو همنوعو نفرت لري، دومره نفرت چې خواته تېرېدونکيو لارويو ته لا څه چې، مېلمنو ته هم نه ګوري او دغه ضد به تر اخره پالي.

د دوی ضد بېځايه نه دی، ولې به بېځايه وي؟

ملګرو!

تاسو به هم دې کلي ته فکر وړي ياست، نور مو انتظار نه اوږدوم او در معرفي کوم يې:

(c) ketabton.com: The Digital Library

د ۱۳۵۸ کال د وري ۳۱ مه وه، د یرغلګرو شورویانو لاسپوڅو، دغه کلیوال په دې پلمه چې، حکومتي کسان درسره خبرې کوي راټول کړل او بیا یې پرې له هرې خوا دومره ګولۍ وچلولې چې د ټولو سینې یې سورۍ کړې.

دوی په خپلو ځایونو لکه اره شوي نښتر ګډوډ پرېوتل، له سینو یې وینو دارې وکړې، شاوخوا ځمکه یې سره کړه.

د وینو فوارې جوړې شوې، خو څوک نه ورنږدې کېدل، ځکه یوازې مېرمنې او ماشومان پاتې وو، ځوانان او مشران ټول همدا وو.

دوی د کیرالې (کرهاله) اوسېدونکي وو، راتګ ته یې کوروالا په تمه وو، ورځ ختمه شوه، شپه شوه خو معلوم نشول، اخر خبر شول خو قاتلانو دومره وېره خپره کړې وه چې، چا یې غور ونشو کولی.

هملته پرې ماشینونو خاورې واړولې او په ابدي خوب ویده شول.

له هغه وخته څه باندې درې لسیزې تېرې شوې، په دغه دوره کې هغه کسان واک ته ورسېدل چې، دوی ورسره د ارتباط په شک وژل شوي وو، خو قاتلانو ته یې چا هیڅ ونه ویل.

د هغوی له قاتلانو سره یې ملګرتیا پیل کړه، خوا په خوا ورسره کېناستل او دادی اوس هم ورسره ملي شورا کې اوږه په اوږه ناست دي.

د جهاد په نوم نورې ډلې راغلې خو دوی هم د دغه کلي ټولوژونکیو ته څه ونه ویل. دا دی اوس هم د دوی جهاد روان دی خو قاتلان لا سرې سترګې ګرځي.

نو تاسو ووایئ؟ د دغه کلي ضد بېځایه دی؟ څنګه سرونه راپورته کړي؟ او څنګه خپلو همنوعو ته وګوري او ؟؟؟؟؟؟؟؟؟؟

خیر دی،موږ له اوسنیو او پخوانیو مجاهدینو د دغه کلي د قاتلانو د نیولو هیله نه کوو، خو یوه غوښتنه ترې کوو او ورته وایو چې د خدای (ج) پار دی ! نور کونړي ځوانان مه وژنئ، دا شین وطن په ځوانانو ښه ښکاري، نور په دې سیمه کې خاموش کلي مه جوړوئ.

(c) ketabton.com: The Digital Library

پرېږدئ چې دلته همېشه د خلکو شور وي، د خندا ګانو غږونه راپورته شي، دا ژوند د خدای (ج) نعمت دی، دا نعمت بې موجبه له چا مه اخلئ.

پرېږدئ چې د خاموشو کلیوالو میندې، په خپلو اولادونو د تللو مینه ماته کړي او نور یې سترګو کې اوښکې حلقې جوړې نه کړي، کنه دا اوښکې به یو سېلاب شي او دومره به زورور شي چې هر څه به په مخه کړي.

۱۳۸۹کال وروستۍ شپه

کونړ-اسعد اباد ، د ښکلا راډیو ودانۍ

(c) ketabton.com: The Digital Library

د مشروعه

په هغه ورځ ، که زما بدن سپر شوی نه وی، نو ګولۍ راساً د مشر په ځيګر خوله خښوله. غونډه ګډه وډه شوه، خو مشر زما خواته راغی مانه هماغه شان توده وينه روانه وه. ښه رانږدې شواو بيا له قهره سور واوښت:

زما دې په خپل جهاد قسم وي، چې يو وخت به همدغه شان د دې کمونستانو مشر په وينو لمبوم او ستا او د نورو مجاهدينو کسات به ترې اخلم.

څه موده پس ښه شوم، خو لاس مې بې دمه و ، د ټوپک ګرځولو وس مې نه درلود او د جهاد ارمان مې زړه کې ساته.

که څه هم وخت ډېر وتلی و ، حالات بدل و خو زما زړه کې هماغه شان د کسات جذبه ژوندۍ وه او د خپل جهادي مشر وعدې ته په تمه وم.

له ځو ورځو راهيسې مې زړه کې تاوېده را تاوېده چې خپل مشر ته د جهاد د بريالیتوب مبارکۍ ته لاړ شم، نن مې وس پيدا کړاو سيده يې کاري خونې ته لاړم.

مخې ته مې راپورته شو ، د حال احوال پوښتنه يې وکړه. د مشر پر ميز د ګلونو بې شمېره ګېډۍ ايښودل شوې وې.

موږ لا خبرو کې وو چې، يو تن په پوځي يونيفرم کې، چې د اوږو پر سرونو يې نښانونه ټومبلي وو او پر شونډو يې د بريتونو سرونه ځوړند وو راننوت.

(c) ketabton.com: The Digital Library

هک پک شوم، د خپل تېپي کېدو وخت را ياد شو او بيا مې د خپل مشر دا خبره : ((يو وخت به همدغه شان د دې کمونستانو مشر په وينو لمبوم ، ستا او د نورو مجاهدينو کسات...)) ذهن کې تله راتله.

ما ويل اوس به پرې لاس پورته کړي. خو هغه ته زموږ مشر توده غاړه ورکړه او بيا يې ماته هم دواړ لاسونه را اوږده کړل، زړه او نازړه وم ، يو لاس مې بې دمه و ، يو اخې يو لاس مې ورکړ. زموږ مشر مخ را واړو : ښه دې ونه کړل، دا جنرال صاحب دی او دا سې کسانو ته يو لاس ورکول بې احترامي ده.

۱۳۸۷ ، کابل

(c) ketabton.com: The Digital Library

شوقي خود کشي

تېره شپه مې، کابل کې له يوې ټلويزيوني شبکې څخه د حزب وحدت ګوند د وژل شوي مشر ، استاد عبدالعلي مزاري پخوانۍ څرګندونې واورېدې، ډېر ښه غږېده، په ملي وحدت يې ټينګار کاوه،د خلکو رايو او افکارو ته يې درناوی درلود.

پخوا مې هم د ځينو وژل شويو او ژونديو تنظيمي مشرانو دغه شان ټلويزيوني کليپونه ليدلي او ويناوې مې ورته اورېدلې دي.

له ډېر فکره وروسته اوس دې پايلې ته ورسېدم چې: تنظيمي مشران ډېره ښه خلک وو، کېدای شي د دوی د واکمنۍ په مهال (**۷۱-۱۳۷۵**) کابل ښار کې شاخوا ۲۰۰۰۰ ماشومانو، ځوانانو، بوډاګانو او ميرمنو، په خپله خوښه او شوقي خود کشۍ کړې وي او کېدای شي کابل ښاريانو خپل کورونه په خپل زړه نړولي وي!!!!!!

۱۳۹۰، د کب۱۷مه، کابل

(c) ketabton.com: The Digital Library

زموږ د کور کوترې

۱۳۶۲ لمريز کال و، دا مهال د لغمان ولايت شنې درې وخت په وخت د شوروي جنګي الو تکو له خوا سرو لمبو په غېږ کې نيولې. زمونږ کلی ترې هم په امن پاتې نه شو.

سهار نهه بجې وې، له مخامخ غره، څو چور لکې لکه وزې بازان راواوښتې او بيا يې څو ځلې له سکروټو ډکې سينې په کلي خالي کړې.

شيبه وروسته موږ (۱۵) تنه په باغ کې له جوړې شوې موضع (څمڅه) نه داسې خړ پړ را ووتو چې يو بل مو نه پېژنده. ستوني مو له خاورو ډک وو. د خبرو وس مو با يلولی و.

د باغ له شنو ونو، تورو لو ګيو سره يو ځای سرې لمبې پورته کېدې، ځای – ځای کورني حيوا نات او مرغان د خپلو وينو په ډنډ کې پراته وو ا و هرچاته يې په ډکو سترګو کتلې.

ختين کورونه مو په لو ټو بدل شوي وو. زمونږ د انګړ د لرګيو غټ ور، چې پر سر يې د کوترو ځالې وې په لمبو کې پټ و. شيبه وروسته تښتېدلې کوترې را ورسېدې، خپلو تنکيو بچيو پسې د اور منځ ته ننوتلې او موږ ليدلې چې، څنګه ژر-ژر په ورتو غو ښو بد ليدې.

کابل

۱۳۸۳ چنګاښ ۲۰

د ماشوم کرامت

(c) ketabton.com: The Digital Library

د جلوزو کیمپ په فامیلیو کې میني بس ته وختم، دلته مې دعوت او جهاد پوهنتون کې زدکړې کولې. مهاجر بازار کې، ډله نور کسان هم راپورته شول.

له ما څخه پر وړاندې ثوکۍ یو سړی له ماشوم سره کېناست. هغه له ماشوم سره ډېره مینه کوله، د خوړلو بیلابیل شیان یې ورته اخیستي وو. کله به یې یو شی خولې ته ور وړاندې کړ، کله بل. په سر او مخ به یې ښکل کړ.

حیران وم، په ځوانۍ کې مې په خپل یتیم والي اوښکې تویه کړې، د خپل پلار مینه راپه زړه شوه. خو بیا مې ځان سره ویل: ډېر خلک پلرونه لري، خو هر یو یې دومره له خپلو ماشومانو سره چېره مینه کوي؟

زه لا د ماشوم او د هغه د پلار مینې ته فکر وړی وم، چې پېښور ښار ته را ورسېدو او نوې اډه کې موټر ودرېد.

چې څنګه دغه سړی او ماشوم ښکته شول، ورپسې جوخت ورښکته شوم. هغه له نږدې غرفې ماشوم ته جوس راواخیست او زه یې خواته ورغلم.

ترې وه مې پوښتل: ماما، دا ماشوم دې څه کېږي؟

-زوی مې دی.

-بس همدا یو زوی لرې؟

-نه، مال د خدای دی، نور هم شته

ځان سره مې ویل: کېدای شي تازه د ماشوم مور مړه شوې وي، نو ځکه ورسره دومره مینه کوي.

صبر مې ونشو، پوښتنه مې وکړه:

مېرمن دې ژوندۍ ده؟

-هو

-نو بیا ولې دې ماشوم ته دومره ناز ورکوې؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـ دا عادي ماشوم نه دی، خدای ج ورته لوی کرامت ورکړی، که ترې خبر شوې، نو ته به يې له ما ډېر ونازوې.

ـکرامت او بيا په دومره واړه عمر کې؟

ـ هو، که نه يې مني نو رانږدې شه!

حيران وم، پلار د خپل ماشوم مخکې لمن پورته کړه، سپينه ډډه خېټه يې ښکاره شوه.

د خېټې ښي لورته لږ ځای لکه خدايي خال،تک شين و.

پلار، په همدې شين ځای ګوته کېښوده او بيا يې وويل: ښه وګوره!

ورځير شوم، د خدای ج قدرت و، له شين خدايي خال نه د افغانستان نخچه جوړه شوې وه.

سړي راته ويل: اوس خو يې منې؟ او بيا يې د افغانستان نخچه ښکل کړه او د زوی لمن يې بېرته راښکته کړه.

له هغه وخته شاوخوا دوه لسيزې تېرې شوې دي، خو چې اوس هم په هېواد کې چور او چپاول او له وطن سره روان خيانت ته ګورم، نو د ماشوم پلار مې په ياد شي.

ځان سره وايم:

ولس له وطن سره څومره مينه لرله، څومره قرباني يې ورکړه؟ خو مشرانو په دغه قربانيو څه بې شرمه سوداګري وکړه او لا دا سوداګري روانه ده.

(c) ketabton.com: The Digital Library

کله خو مې په وطن روانه سوداګري دومره وه وېروي چې، يو نا څاپه لاسونه پورته کړم او دعا وکړم چې خدايه ! هغه ماشوم د وطن له سوداګرو په امن کې وساته، هسې نه له خيټې يې د افغانستان نخچه هم وتوکي .

١٣٩٠، د غبرګولي ٢٠مه

جلال اباد

(c) ketabton.com: The Digital Library

د برکتونو میاشت

د ملي بانک مخ ته یوه سپین سرې میرمن وچې شونډې کړو په ملا ناسته ده.د هغې ترشا بانک دی، چې په میلیونونه پانګه په کې ده او مخامخ یې کابل - سرینا هوټل دی چې، په لسګونو ډوله خواړه په کې تیارېږي .

خو د میرمنې مخ ته په وېړ پلاستیک یواځې څو افغانۍ پرتې دي او د هغې شونډې له ولږې سپېرې اوښتې دي .

د هغې څنګ ته وړه ماشومه ناسته ده، د سر ویښتان یې جړ بړ دي او له شلېدلي ګریوانه یې پښتۍ داسې ښکاري لکه ایکسرې عکس ته چې ګوري .

(c) ketabton.com: The Digital Library

ماشومه ورېږي ده، لاسونه يې پر زنګنو ايښي دي، هر لاروي ته سترګې اړوي را اړوي، خو په دې د چا نظر نه پرېوځي . د مېرمنې مرۍ په خوارۍ ښکته پورته کېږي او له سپېرو شونډو يې د الله سپېڅلی نوم را پورته کېږي .

بوډۍ، هر را روان لاروی تر هغې ځاري ،ترڅو يې له مخې تېر شي .

دوه جوړه سره او سپين کسان را روان دي او په غاړو کې يې پراته نيکټيان ټالۍ وهي .

هغوی په خپلو کې خبرې کوي، يو وايي :

رښتيا چې روژه د برکتونو مياشت وي، چې ماښام شي دسترخوان ډک شي، حيران پاتې يم چې اول څه ته لاس کړم ؟

ميرمنې ، د دې خبرې په اورېدو خپلې ورۍ لمسی او بيا يې په مخ کې غوړولي پلاستيک ته چې ايله د يوې وچې ډوډۍ پيسې پرې پرتې وې، وکتلې او بيا يې سر پر زنګنو کېښود .

۱۳۸۲، د روژې ۱۲مه

کابل

(c) ketabton.com: The Digital Library

خشونت

د کابل – سرينا پر هوټل (د سيمينار محوه خشونت عليه زنان) شعارونه ځړېدلي وو .

د هوټل غولي کې لوکس موټر ولاړ وو ، شيبه وروسته ډله ـ ډله، نجونې او ميرمنې چې، په غاړو کې يې طلايي زنځيرونه ځنګېدل را ووتې .

يوې چې، له غاښونو يې د کبابو پاتې شوني په وچکي راويستل، وويل: دغه شان سيمينارونه بايد نور هم جوړ شي، موږ ښځې بايد خپل حقونه وپېژنو اودفاع ترې وکړو ، ترڅو به له موږ سره خشونت روان وي !؟

يوې بلې چې پرشونډو يې تازه لب سټک (لب سرين) راتېر کړی و ، په احتياط شونډې ببرته کړې:

اوس نو هغه وخت تللی چې، ښځو ته به چا دانسان په سترګه نه کتل، حقونه به يې تر پښو لاندې وو ، اوس ديمکراسي ده .

هغې لا خپله خبره پسې غځوله چې دوه ميندې يې مخ ته را تاوې شوې.

د يوې له غاړې د ماشوم وچ او چاودلي لاسونه راتاو وو او بلې خپله وړه ښېپې يبله لور چې، له يخنۍ تکه شنه اوښتې وه ، له لاسه نيولې وه .

يوې غږ کړ: خوېندو ماشومان مې له لوږې مري، بيمار دي، تاسو ته د يوې مور درد ښه معلومېږي د خدای په خاطر څه راکړئ !

له هوټله راوتلې يوې ميرمنې په قهر له غاښونو وچکی وغورځاوه:

(c) ketabton.com: The Digital Library

همدا تاسو د ښځو نوم بد کړی، دا وخت وګوره او ستا سلیقه !

بلې غږ کړ: تاسو غوندې بې ذوقه ښځې چې وي، مور به ښه خپل حقونه ترلاسه کړو ، خشونت به ښه ورک شي .

هغوی روانې شوې او سوالګرو میندو ترډېره د هغوی تورو دستکولونو ته کتل چې، په اوږو کې یې ټالۍ وهلې .

۱۳۸۲، لیندۍ۴مه

کابل

(c) ketabton.com: The Digital Library

سپی

لکۍ يې د دواړو پښو منځ کې نیولې وه، چنګه ملا کې يې له لرې پښتۍ شمارل کېدې. د غټو دېګیو خواته راغله. په شاتنیو پښو کېناسته، اخوا د ېخوا يې کتلې.

کله به يې ملا د پورته کېدو لپاره اوږده کړه، خو چې د خیرات دیګیو خواته ولاړ کسان به يې ولیدل بېرته به غلې شوه.

لکه چې چا ورته نارې وهلې، شیبه په شیبه يې شاته کتل، خو دا غږ یوائې همدې اورېده.

دا ځلې يې ښه شیبه شاته وکتل او بیا کږه وږه را پورته شوه، سر يې ځوړند نیولی و، په لګن کې د ېرۍ غوښو ته را نږدې شوه. د یو تن ورپام شو، بېلچه يې پرې پورته کړه او بیا هغه شا په تخته ولوېده.

بیا يې سر پورته کړ او ورسره سم يې په تندي بله بېلچه وخوړه.

هلک ویل: دا ډېره بد سترګې سپۍ ده، څو ځلې مې وشړله بیا راغله، اجل يې راغلی.

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغه ته چا غږ کړ او چې ځنګه روان شو، سپی هم پورته شوه. کږه وږه روانه وه. مور ماشومان ورپسې شوو.

سپی لوېده او پورته کېده، وينو ورپسې ليکه جوړوله، مخکې لاړه. د وچو وښو له منځه ورو –ورو غږونه راتلل.

مور پښه ونيوله، سپی په ځښېدو- ځښېدو ځان ور ورساوه. غږونه لوړ شول. ور ورسېدو، له سپی تازه زېږېدلي کوکري را تاو وو، د هغې له خولې وينې خوټېدې، خو وړو بچيو يې په وچو تيونو کې شيدې لټولې.

۱۳۸۹، د چنګاښ ۲۲مه

کابل

(c) ketabton.com: The Digital Library

د ماشومې ژړا

د يکشنبې سهار دی، د سورلۍ موټر مخکې سيټ کې ناست يم او لغمان ته د سفر نيت لرم. د همايون بلګرامي په ګوتو ليکل شوی تاريخي ناول (لويه د سيسه) چې ځوان ليکوال عارف الله حق پرست، پښتو ته ژباړلی، لولم.

ناول، د مغلو د امپراتورۍ د زوال کيسې کوي، او ښيي چې څنګه دغه لويه امپراتوري د خپل منځي شخړو، عياشۍ او د شهزادګانو کبر او غرور د تباهۍ کندې ته ټېل وهله؟

موټر له جلال اباد ښار نه په وتلو دی او دا دی له ژاندارم چې، په جندرما پول مشهور دی، هم تېر شو. يو ناڅاپه د ټايرونو غږ شو، سوی بوی پورته شو او بيا د يوې خوا ټايرونه خامې ته پرېوتل.

مخامخ يوه پيک آپ ډاټسن چې، په شنه سهار کې يې غبرګ ګروپونه لګولي را روانه ده، وسلوال په کې د ماشيندارو شاته ګوته په ماشه ولاړ دي او دومره تېزه راخوشې ده ته به وايې اوس به په تورخم واوړي او پاکستاني پوځ څخه به پر کونړ د شوو خونړيو بريدونو غچ واخلي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

وړپسې يو تور نا اشنا موټرچې، خدای خبر، له څومره خيانته وروسته به يې قيمت پوره شوی وي؟ جوخت را روان دی.

په سپين رنګه پيک آپ کې، ماشيندارو ته ولاړ کسان خلکو ته لاسونه خوځوي او د قير سړک د خوشې کېدو داسې ګوابښونه ورته کوي، لکه سړک چې د همدوی په پيسو قير شوی وي .

ترڅو زموږ موټر پوره قيرسړک پرېښوده، هغوی را ورسېدل، را جوخت شول او بيا شاته څوکۍ کې ښيښې ته ناستې ماشومې چيغې کړې.

مور يې ژر د هغې واړه لاسونه وکتل، لاسونه يې جوړ وو، خو د موټر هوا دومره وېرولې وه چې، ان تر مهترلامه يې ژړل.

مهترلام، اطلاعات او کلتور رياست

۱۳۹۰د زمري ۲۳مه،

(c) ketabton.com: The Digital Library

د ايبټ آباد په غره کې

وېښتان مې تازه وينځلي وو ، هنداري ته مخامخ ودرېدم.چې ځنګه مې د مخې وېښتان شاته اړول هنداري ته ځېر شوم، يوه لړزه راباندې راغله، ځان مې کنټرول نشو کړای، ښکته مې وکتل، د مېز پر سر اخبار ايښې و ، د هغه پر يوه تصوير مې سترګې ولګېدې او بيا مې ځيرې- ځيرې کړ.

ځای پرځای کيناستم، په ټنډه مې لاسونه کېښودل او بيا مې ذهن نږدې يوه نيمه لسيزه شاته ولاړ :

دا مهال په دعوت او جهاد پوهنتون کې محصل وم، د دوبي رخصتۍ وې، خو زه له دوه نورو ملګرو سره ايبټ آباد ته مزدورۍ پسې لاړم.

په بازار کې څو نور محصلين هم، حيران – حيران، د کار په تمه ولاړ وو .

يو نيم پاکستانی به راغی، خو موږ ورته د مزدورانو په څېر نه ښکارېدو ، نور کسان به يې بو تلل.

کار ته مزدوران شنه سهار کې درېږي او بيا چې څوک پرې برابر نشي، نو بېرته نا اميده خپلو دېرو ته روان وي .

نن ترغرمې په چوک کې ولاړ وم، خو کار پيدا نه شو ، مازيګر بيا له خپلو څو ملګرو سره چوک ته راغلم .

شيبه وروسته، يو سوزوکي موټر مو څنګ ته ودرېد او څو کسان ترې ښکته شول .

يوه غږ کړ: کابليانو ! غره کې کار کوئ !؟

له دې خبرې سره موټر ته وروختو او بيا د غرونو منځ کې په يوه نرۍ لاره، يوې شنې تپې ته لاړو .

دلته نورو مزدورانو هم څادرونه غوړولي وو ، دا ځای يوه پخوانۍ هديره وه، چې د پيپل ونو ګور خانونه پرې راځوړند وو.

د قبرونو له شناختو داسې ښکاريده، لکه نږدې يوه پېړۍ چې پرې اوښتې وي.

په دې تپه کې پرته له زړو قبرونو نور هيڅ نه وو ، يو- يو غټ ميږی به چټک – چټک اخوا دېخوا ګرځېده .

(c) ketabton.com: The Digital Library

د ونو په ځینو ښاخونو کې غڼو جالې کړې وې، جالې له ماشو ډکې وې او غڼې به خپل ښکار ته ورو- ورو را روانې وې.

د قبرونو څنګ ته راټول وو، شاوخوا کلیوال به کورونو ته د تګ په مهال څو شیبې ودرېدل او بیا به څوک د سر په خوځولو او څوک په موسکا روان شول.

ماښام شو، لرې کورونو کې رڼا ګانې ښکارېدې، خو مورې په داسې یوه زړه هدیره کې وو چې، مړي یې هېر شوي وو، یوه ډیوه پرې هم نه بلېده.

سهار وختي، د غره په ډډه کې دوه – دوه کسان تقسیم شول. یوه سره به ګُلنګ او بل سره به بېلچه او واړه نیالګي وو، چې بېخونه یې په تورو پلاستیکي کڅوړو کې پټ وو.

ما ګُلنګ باندې د کاڼو په منځ کې کندې ویستلې او بل ملګري به مې خاورې لرې کولې او نیالګی به یې کیناوه.

زما د لاسونو تڼاکې چاودلې وې، د ښي لاس پنجه مې د ګُلنګ لاستي سره سریخ شوه، د ګُلنګ لاستی باندې ژېړې اوبه روانې وې، زړه مې ور ان- وران کېده، خو مجبوره وم چې پردې غرونه اباد کړم، ځکه زمورږ په وطن کې اور بل و او تنظیمي مشرانمو د کابل ښار پر ورانولو بوخت وو.

کله مې سترګو ته لوګی – لوګی کابل درېده، چې څنګه یې په ښایسته ماڼیو سرې مرمې خولې لګوې، څنګه یې له کورونو لوخړې پورته کېږي ؟؟ او کله مې خپل ځانته کتل، چې څنګه په تڼاکو لاسونو پردي غرونه ابادوم.

زړه مې را وپړسېد، ګُلنګ مې ښه په زوره وواهه خو په تیږه ولګېده او بل سر یې زما په ټنډه خوله خښه کړه.

مغزو کې مې ټنګ شو، په سترګو مې توره شپه شوه، دواړو لاسونه کې مې سرټینګ کړ، لاسونه مې تاوده شول او بیا چې مې څنګه لرې کړل نو د وینو شر، شو.

په غره کې هیڅ نه و، خو بېخ کې یې یو شین ډنډ و، چې د نږدې کلیو ښاروېو به ترې اوبه څښلې.

ورمنډې مې کړې، وینې رانه هماغه شان بهېدې، تر ډېره مې ټنډې ته اوبه شیندلې خو وینه نه درېده، نور سست شوی وم.

(c) ketabton.com: The Digital Library

زړه کې مې تنظيمي مشرانو ته د نفرت لنبه تاويده راتاوېده، ما ويل که دوی په خپلو منځو کې جوړ وای، ولې به کابل کې اور بل و، ولې به مورېږ پردي غرونه ابادول؟ او ولې به ... ؟؟؟؟

همدې چورتونو کې وم، لاسونه مې تاوده او بيا لانده شول، ماويل که بيا د ايبټ آباد په غره کې يم او بيا مې په ټنډه د ګلنګ څوکه ولګېده، خو خولې شوی وم، مخ مې وچ کړ او ځيرې کړي اخبار کې مې د تنظيمي مشر ټوټه ـ ټوټه عکس ته کتل.

۱۳۹۰- د زمري۲۰مه

کابل

(c) ketabton.com: The Digital Library

کسات

په ډېرې خوارۍ د قدم ايښودو ځای لېدل کېده، يو اځې د توپان شور وو چې کله _ کله به يې له لرې کليو څخه د سپيانو غړونه هم را رسول.

باد، د ونو لغړ خاښونه يو بل سره جنګول، کوچنی د سمال مې له سره تاو کړی و او يو اځې خپلې لارې ته مې کتل.

چې څنګه هډېرې ته نږدې شوم، چيغې شوې، لکه هغوی چې ماته په تمه وو .

قبرونه وپړسېدل او بيا ترې جمجې راپورته شوې، حيران وم څه وکړم؟ د تېښتې هڅه مې وکړه خو پښې مې سستې وې، د ګام پورته کولو وس مې نه و .

له څلورو خواوو را نه اسکليټونه راتاو وو او نورو را منډې وهلې.

يو دم به ژامې وازې شوې، سپېره هډوکي به رانږدې شول، هر اسکليټ کوښښ کاوه چې لاسونه رانه راتاو کړي، غاښونه راباندې خښ کړي او يا مې له مرۍ ونيسي.

چا ويل: ولې دې ووژلو ؟ولې دې زمونږ په ځوانيو سوداګري وکړه؟ ولې دې راته بچي يتيمان کړل ؟؟؟؟؟؟

چا به په کړس – کړس وخندل او بيا به يې سرونه ښه را نږدې کړل:

مونږ وژل شوي نه يوو ، د تا په امر ژوندي خښ شوي وو او بيا به ټولو لاسونه را اوږده کړل .

(c) ketabton.com: The Digital Library

خولې راباندې راماتې وې، ژبه مې وچه وه، د کلمې ويلو وس مې نه و، يواځې اسکليټونه مې ليدل چې راته نږدې ـ نږدې کېدل.

دا ځل بيا له څلورو خواوو راباندې هجوم راغی، سپېره هډوکې کړپېدل. يو ناڅاپه راباندې ونښتل او له همدې سره مې يوه زوروره چيغه وکړه او له کټه را پرېوتم:

ټول کوروالا رانه راتاو شول، د هغوی خبرې مې نه اورېدې، خو، له خولې مې بې اختياره همدا جمله را وتله: شکر چې رهبر نه يم!

۱۳۹۰، کابل

(c) ketabton.com: The Digital Library

پښتنو سره یاد ګاري عکسونه واخلئ !

کارتن یې پرانیست. د پړانګ څلورو نویو زېږېدلو بچیو ترې غاړې را اوږدې کړې. دا د کوم بهرني ملک په یوه ژوبڼ کې له یوې مور څخه یو وار زیږېدلي وو.

نندارې ته یې غټې او واړه ولاړ وو ، د کېمرو فلشونو رڼاوې کولې او بیا ځینو کسانو ورسره په ډېرې لیوالتیا ګډ تصویرونه هم واخیستل .

د دې ټلویزیوني پروګرام چلونکي ویل چې، د یادو پړانګانو نسل د انقراض په حال کې دی او دا ډېره د اندېښنې خبره ده.

چینل مې بدل کړ، د خبرونو وخت و:

مسلسل د مرګونو خبرونه وو، انتحار شوی و، ماین الوتی و، له پاکستان او ایران نه راکټونه راغلي وو، بمبار شوی و. دا ټول د پښتنو په سیمو کې وو.

ځان سره مې ویل: مورې سره هم عکسونه واخلئ، زمونږ نسل خو هم د انقراض په حال کې دی.

مهترلام

۱۳۹۰، تله ۲۳

(c) ketabton.com: The Digital Library

سپي ښښنه غوښته

د جيټ الوتکو ، له غرړونو سره سم په باغ کې په جوړه شوې ځمځه ورننوتو. جيټانو اول داسې ټيټې دورې پيل کړې لکه موږ پسې چې ځمځې ته راننوځي. وروسته بمبار شروع شو ، د هربم په غورځېدو به ځمځه روښانه شوه، يوبل به مو وليدل او بيا به تپه تياره شوه.

په غوړونو مو لاسونه ټينګ ايښي وو ، خو چې کله به بم ولوېد ، دواړه لاسونه به مو له ډېرشدت نه له غوړونو لرې شول . له چت نه به خاورې را تويه شوې.

ښه ځنډ وروسته د الوتکو غړونه ورک شول،په يو بل نارې وشوې چې ټولو ځوابونه ورکړل نو پوه شوو چې ژوندي يوو ، خو پوره خبرې مو نشوې کولی. خولې مو له خاورو ډکې وې، ستوني وچ وو او ژبو سم حرکت نه کاوه.

ځمځه د شنډ توت له غټې ونې لاندې جوړه شوې وه ، پربام يې نږدې- نږدې ښه غټ لرګي اچول شوي وو ، او بيا ښه درنه پوښل شوې وه.

د ننوتلو لپاره يې کوچنۍ سورى درلود ، دغه سورى په لوټو او ډبرو چې بمبار کې له ديوالونو جلا شوې وې، بند شوى و ، په ډېرې خوارى ترې راووتلو:

(c) ketabton.com: The Digital Library

ویالې وچې وې. چرګان او هوایي مرغان ځای ـ ځای پراته وو. ځارویو پړې شکولي وو. له اخورونو لرې پراته وو.

یوه سخوندر څو ځلې غاړه جګه کړه ببرته یې کېښوده، هغه په ملا غتېه پرچه خوړلې وه او شاخوا ځمکه یې په وینو سره وه.

د ونو شاخونه مات وو، ځای ـ ځای اورونه او لوګي پورته کېدل. باغ له تېرو اوسپنو(د بمونو پرچې) ډک وو.

د اوبو په لټه کې وم. خپل کوچنی باغ ته لاړم. انګور تاکونه په ځمکه پراته او څنګ ته یې غځېدلی لښتی وچ و.

یو اواز مې واورېد، پښه مې ونیوله، شاو خوا مې وکتلې. سپي غاړه راجګه کړه و وېرېدم، ما ویل که بیا راباندې حمله کوي.

دا زموږ د تره سپی و ، له بمباره یوه شپه وړاندې یې سخت وېرولی وم او هغه وخت ترې خلاص شوم چې، چیغې مې کړې او مشران راورسېدل.

سپی بیا وسنګېد ، خو پورته کېده نه. یو مات شوی ښاخ مې را واخیست او ورغلم. د هغه غبرګې پښې بېخ کې نه وې. سره غوښه وو. ژبه یې وچه وه او له خولې یې باندې راویستلې وه. لاسونه مې سست شول ښاخ رانه ولوېد.

ورنږدې شوم، هغه به خپل سر زما پر پښو و مښه او بیا به یې ډنډ سترګې راپورته کړې. په ناست غږ یې څه ویل، کیدای شي د ژوند په وروستیو شیبو کې یې رانه د پرونۍ حملې بښنه غوښتله.

له ما خپله تنده هېره شوه، له باغه ووتم، دهغه لپاره د اوبو موندلو په لټه کې شوم خو چې، کله بیا راتلم سپي سر ایښی و او ژبه یې د غاښونو منځ کې ټینګه پاتې وه.

دا د ۱۳۶۲ کال کیسه ده، هغه وخت زه ماشوم وم او له درې کاله جلا وطنۍ وروسته له هریپور کمپ څخه خپل کلي ته د مکتب په رخصتیو کې راغلی وم.

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغه بمبار کې زموږ کورونه ونړېدل، ډېر ښاروي له منځه لاړل، خو ماته اوس هم هماغه سپی یاد بړي. او دا سپی خو هغه وخت ډېر را یاد شي چې کله برناحقه د کوم انسان له وژنې خبر شم، ځان سره وایم:

لو یه خدایه ! ستا مخلوقات هم عجیبه دي. د ځینو انسانانو زړونه له ځناورو هم سخت دي. هغه تېپي سپي له یوه ماشوم ځنې، د تښې حملې ښښنه غوښته، خو قاتلان نه یوا ځې دا چې له ناحقه قتل وروسته له خپل لوی ذات نه ښښنه نه غواړي، د خپلو همنوعو وژنو ته په ډاډه زړه ادامه ورکوي او د قتلونو بازار هماغه شان تود دی.

۱۳۹۰د مرغومی ۲مه ،

مهترلام ښار

(c) ketabton.com: The Digital Library

مبارکي

کلی خاموش و ، په خالي کوڅو کې يې تش باد لګېده ، ډېر وګرځېدم ، هيڅوک مې پيدا نه کړل چې د اختر مبارکي ورکړم.

يو ناڅاپه مې مخامخ غونډۍ ته پام شو: ټول کليوال هلته راغونډ شوي وو ، په منډه – منډه ورغلم.

د (اختر مو مبارک شه !) جمله مې په لاره تکراروله، ور ورسېدم، کليوال مې ټول غلي وو ، په لوړ غږ مې مبارکي ورکړه ، خو هيچا هم ځواب را نه کړ.

په سترګو مې توره شپه شوه، سر مې وګرځېد او ځای پرځای کېناستم.

يو وخت چې په خود شوم، نو د قبرونو منځ کې ناست وم او د وژل شويو کليوالو جنډې مې په سر رپېدې .

۱۳۸۷، د تلې ۸مه ، کابل

(c) ketabton.com: The Digital Library

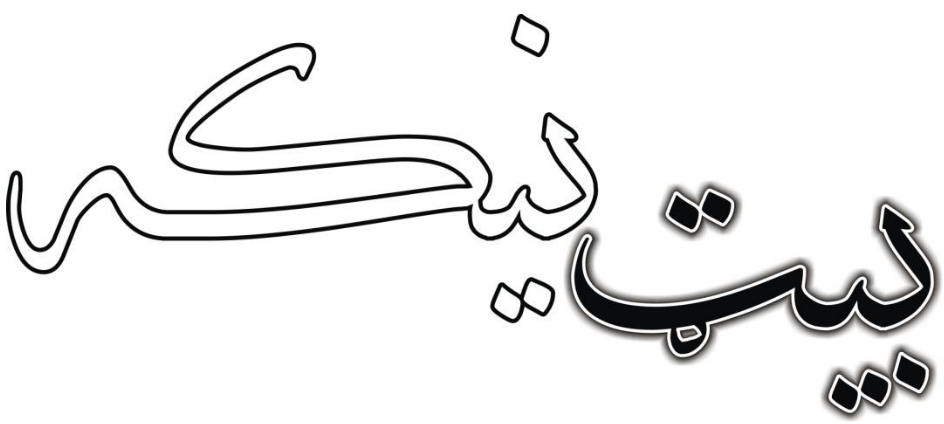

نیکه !

ستا دعا قبلېدونکې وه، ستا د دعا برکت و چې، د کسي او سلیمان د غرونو په ډډو کې د پښتنو کېږدۍ پلنې شوې او له نغریو اورونه پورته شول .

نیکه !

تاسو په پوره عاجزۍ او اخلاص لوی دربار ته لاس ونیو او د زړه له تله مو وویل :

دا وګړي ډېر کړې خدایه لویه خدایه لویه خدایه لویه خدایه !

نیکه!

د همدغې دعا برکت و چې، دغه وګړي ډېر شول، نورو سیمو ته وکوچېدل او سیمې پرې ښایسته شوې .

(c) ketabton.com: The Digital Library

نیکه !

خو ته خبر یې، ستا په لمسیانو اوس څه تېرېږي !؟

هغه لمسیان چې، ستا د دعا په برکت ډېر شوي وو ، اوس د نابودۍ خواته روان دي.

نیکه !

د کسي او سلیمان غرونه ستا د لمسیانو په وینو ولمبېدل، د نغریو اورونه مړه دي، اوس د هغوی د کېږدیو مراندي شلېدلي او یو ستر توپان یې هر څه په مخه کړي دي .

نیکه !

ستا لمسیان یو بل نه سرونه غوڅوي، اوس په هر ګام کې، ستا د لمسي جسد پروت دی او اوس د هر خوړ د اوبو رنګ ستا د لمسیانو وینو سور کړی دی .

نیکه!

اوس هغه سپین پټکي، چې سرونه به پرې ښایسته وو ، له زنو را تاو دي او اوس ...

نیکه !

ستا لمسیانو ته (دا جهان قصاب خانه) شو او هر لمسی دې، د (قصاب په غولي پا بسته ولاړ دی)*

نیکه !

ستا نازولي لمسیان، د یو بل په وینو نه مړېږي، د نورو خو پښوا ورته زړونه ډک وو ، له هرې خوا پرې ناتاردی، مرګوني ګوزارونه دي او ...

نیکه !

زموږ لاسونه په وینو سره دي، موږ یې له شرمه د خدای پاک دربارته نشو پورته کولی، دعا مو نه قبلېږي .

نیکه !

(c) ketabton.com: The Digital Library

قيامت ته انتظار مه کوه ! ستا په لمسيانو همدا اوس قيامت دی، را پورته شه او بيا د يوې ونې ډډ ته تکيه وواهه، لاسونه پاک در بار ته پورته کړه او د زړه له تله ووايه :

دا وګړيږه پرکړې خدايه ! لويه خدايه-لويه خدايه !

نيکه !

هله ، ځنډ مه کوه ! ستالمسيان يو بې رحمه توپان په مخه کړي دي. که په دعا کې ځنډ وکړې د نسل لپاره به هم څوک پاتې نه شي او بيا به ستا دعا لکه ستا د لمسيانو برخليک په هوا کې ورکه شي .

د وږي ۲۲ مه ، ۱۳۸۲

* دا جهان قصابخانه کړ خدای وماته - پا بسته ولاړ په غولي د قصاب يم

پای

(c) ketabton.com: The Digital Library

د لراوبر په برېښنايي کتابتون کي پر لیکه اثار

• اسلام او مذهب :

- د روژې ډالۍ ـــــــــ ډاکټر نثار احمد صمد
- روژه د رحمت، برکت او مغفرت میاشت ـــــــــ مؤلف: مولوي سید محبوب شاه ساجد
- د اصحابانو کیسې ـــــــــ مولوي عبدالهادي حماد
- د مصطلح الحدیث علم په سوال او ځواب کښې ـــــــــ لیکونکی: شیخ مصطفی العدوی مترجم: محمد عمر بشار
- اړینه پوهه ـــــــــ مولوي عبدالهادي حماد
- د برېښنايي کتابتون د اسلام او مذهب د برخې د نورو پر لیکه کتابونو لپاره دلته کلیک وکړئ !

• ساینس او تخنیک :

- د رڼا کړکۍ (د کمپیوټر زده کړه) ـــــــــ عبدالستار فیضي
- سرطان او د چاپېریال رادیو اکټیویټي ـــــــــ لیکوال: پوهنوال ډاکټر نظر محمد سلطانزی ځدراڼ
- د مایکروسافټ آفس پښتو لارښود ـــــــــ عبدالستار فیضي
- غواړئ ذهني ځیرکتیا مو تمرین کړئ؟ ـــــــــ ژباړن: مختار احمد احسان
- د ساینس او تخنیک د برخې د نورو پر لیکه کتابونو لپاره دلته کلیک وکړئ !

• سپورټ او روغتیا :

- هغه پیاوړي لاري چاري چې اند ښنه ستاسو له ژوند څخه محو کوي ـــــــــ ژباړن: ډاکټر محمد رقیب (فاروقي وردګ)
- THE PREVALENCE OF HIV/AIDS IN AFGHANISTAN ـــــــــ Dr.Hameed_Shuja
- د کوچنیانو تنفسي سیستم ـــــــــ لیکوال: پوهندوی دوکتور سید حسام مل
- د لراوبر وېبپاڼې د برېښنايي کتابتون د سپورټ او روغتیا د برخې د نورو پر لیکه آثارو لپاره دلته کلیک وکړئ !

• هنر او ادبیات :

- راځئ کیسه ولیکو ـــــــــ نصیر احمد احمدي
- مناجاتونه ـــــــــ نور احمد قرانمل
- د هیلو غوټۍ ـــــــــ ویناواله: وحیده "آرینزۍ"
- د ابراهیم ادهم په پلونو (ناول) ـــــــــ لیکوال: عبدالله الهام جمالزی
- منظومې کیسې پښتو لنډۍ او غاړې ـــــــــ لیکوال: څارنوال احمد منګل خان

• دماشومانو لپاره :

- کوچنی شاهزاده (د ماشومانو لپاره) ـــــــــ ډاکټر عبدالباري

(c) ketabton.com: The Digital Library

- زما سوی(د ماشومانو لپاره) مختار احمد احسان
- فتبالر (د ماشومانو لپاره) مختار احمد احسان
- د برېښنايي کتابتون د هنر او ادبياتو د برخي د نورو پر ليکه آثارو لپاره دلته کليک وکړئ !

• تاریخ او سیاست :

- روز شمار واقع افغانستان تهيه او ترتيب: حميد علمي
- شيرشاه سوري د افغانانو تر منځ د يووالي هڅونکې ژباړن: استاد قريب الرحمن سعيد
- د ډيورنډ ترون د حقوقو او سياست په تـــله کښي ليکوال: ډاکتر رحمت ربی زيرکيار
- د تاريخ او سياست د برخي د نورو آثارو لپاره دلته کليک وکړئ !

• بېلابېل آثار :

- خوندور خواږه عبدالستار فيضي
- د نړۍ اووه عجايبي ژباړن: مختار احمد احسان
- د بېلابېل آثار نومي برخي د نورو پر ليکه کتابونو د لوست لپاره دلته کليک وکړئ !

(c) ketabton.com: The Digital Library

پای

Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library